

JOSVAS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24														

KAPITTEL 1

Efter Moses', Herrens tjeners død sa Herren til Josva, Nuns sønn, Moses' tjener:

² Moses, min tjener, er død; så gjør dig nu rede og dra over Jordan her med hele dette folk til det land som jeg vil gi Israels barn!

³ Hvert sted I setter eders fot på, gir jeg eder, som jeg sa til Moses:

⁴ Fra ørkenen og Libanon der nord like til den store elv, elven Frat -- over hele hetittenes land og helt til det store hav i vest skal eders land nå.

⁵ Ingen skal kunne stå sig mot dig alle ditt livs dager; likesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg vil ikke slippe dig og ikke forlate dig.

⁶ Vær frimodig og sterk! For du skal skifte ut til arv blandt dette folk det land som jeg tilsvor deres fedre å ville gi dem.

⁷ Vær du bare riktig frimodig og sterk, så du akter vel på å gjøre efter hele den lov som Moses, min tjener, lærte dig! Vik ikke av fra den, hverken til høyre eller til venstre, så du kan gå viselig frem i alt det du tar dig fore!

⁸ Denne lovens bok skal ikke vike fra din munn, men du skal grunde på den dag og natt, så du akter vel på å gjøre efter alt det som står skrevet i den; da skal du ha lykke på dine veier, og da skal du gå viselig frem.

⁹ Har jeg ikke befalt dig: Vær frimodig og sterk, frykt ikke og reddes ikke? For Herren din Gud er med dig i alt det du tar dig fore.

¹⁰ Da bød Josva folkets tilsynsmenn og sa:

¹¹ Gå midt igjennom leiren og byd folket og si: Lag i stand reisekost for eder! For om tre dager skal I gå over Jordan her, så I kan komme og innta det land som Herren eders Gud gir eder til eie.

¹² Og til rubenittene og gadittene og den halve Manasse stamme sa Josva:

¹³ Kom i hu det som Moses, Herrens tjener, bød eder da han sa: Herren eders Gud lar eder nu komme til ro og gir eder dette land.

¹⁴ Eders hustruer, eders barn og eders fe skal bli i det land Moses har gitt eder østenfor Jordan; men selv skal I, så mange av eder som er djerne stridsmenn, dra fullt rustet frem foran eders brødre og hjelpe dem,

¹⁵ inntil Herren lar eders brødre komme til ro likesom eder, og også de har tatt det land i eie som Herren eders Gud gir dem; da skal I vende tilbake og bosette eder i eders eget land, det som Moses, Herrens tjener, gav eder på østsiden av Jordan.

¹⁶ Da svarte de Josva og sa: Alt det du har befalt oss, vil vi gjøre, og hvor du sender oss,

vil vi gå.

17 Aldeles som vi lød Moses, vil vi lyde dig, bare Herren din Gud må være med dig, likesom han var med Moses.

18 Enhver som er gjenstridig mot din befaling og ikke lyder dine ord i alt det du byder ham, han skal dø. Vær bare frimodig og sterk!

KAPITTEL 2

Josva, Nuns sønn, sendte hemmelig to speidere fra Sittim og sa: Gå avsted og se eder om i landet og særlig i Jeriko! De gikk avsted og kom inn i huset til en skjøge som hette Rahab, og de lå der om natten.

2 Da blev det meldt til kongen i Jeriko: Nogen menn av Israels barn er kommet hit i natt for å utspeide landet.

3 Så sendte kongen i Jeriko bud til Rahab og lot si: Kom hit med de menn som kom til dig og tok inn i ditt hus! De er kommet for å utspeide hele landet.

4 Men kvinnen tok og skjulte de to menn, og så sa hun: Det er så at disse menn kom til mig, men jeg visste ikke hvor de var fra;

5 og i mørkningen da porten skulde lukkes, gikk mennene ut; jeg vet ikke hvor de tok veien. Skynd eder og sett efter dem, så når I dem nok igjen.

6 Men hun hadde latt dem stige op på taket og skjult dem under linstenglene som hun hadde liggende utbredt der på taket.

7 Så satte mennene efter dem på veien til Jordan, til vadestedene; og porten blev lukket, så snart de som satte efter dem, var gått ut.

8 Før speiderne hadde lagt sig, gikk hun op til dem på taket,

9 og hun sa til dem: Jeg vet at Herren har gitt eder landet, og at redsel for eder er falt på oss, og at alle landets innbyggere forgår av angst for eder.

10 For vi har hørt at Herren tørket ut vannet i det Røde Hav foran eder da I drog ut av Egypten, og vi har hørt hvad I gjorde med begge amoritter-kongene på hin side Jordan, Sihon og Og, som I slo med bann.

11 Da vi hørte det, blev vårt hjerte fullt av angst, og nu er det ikke mere nogen som har mot til å møte eder; for Herren eders Gud han er Gud både i himmelen der oppe og på jorden her nede.

12 Så sverg mig nu til ved Herren, siden jeg har vist barmhjertighet mot eder, at også I vil vise barmhjertighet mot min fars hus, og gi mig således et tegn på eders ærlighet,

13 og la min far og min mor og mine brødre og mine søstre og alle som hører dem til, leve, og frels vårt liv fra døden!

14 Da sa mennene til henne: Med vårt eget liv skal vi svare for eders liv! Så sant I ikke lar nogen få vite noget om vårt ærend, skal vi, når Herren gir oss landet, vise barmhjertighet og trofasthet mot dig.

15 Så firte hun dem ned gjennom vinduet med et rep; for hennes hus lå ved byens mur, så hun bodde like ved muren.

16 Og hun sa til dem: Gå op i fjellene, så at de som forfølger eder, ikke treffer på eder, og hold eder skjult der i tre dager, til forfølgerne kommer tilbake; siden kan I gå hvor I vil.

17 Mennene svarte: Vi holder oss for å være løst fra denne ed som du tok av oss,

18 hvis du ikke, når vi kommer inn i landet, binder denne snor av skarlagensfarvet tråd i det vindu som du har firet oss ned igjennom, og så samler din far og din mor og dine brødre

og hele din slekt i huset hos dig.

¹⁹ Enhver som går ut av din husdør, hans blod komme over hans eget hode, og vi er skyldfri; men enhver som er hos dig i huset, hans blod komme over vårt hode, dersom der blir lagt hånd på ham.

²⁰ Og dersom du lar nogen få vite noget om vårt ærend, så er vi løst fra den ed du tok av oss.

²¹ Hun sa: La det være som I sier! Så lot hun dem gå, og de drog avsted; siden bandt hun den skarlagenfarvede snor i vinduet.

²² De gikk til de kom op i fjellene; der blev de i tre dager, inntil de som forfulgte dem, var vendt tilbake; og forfølgerne lette på hele veien, men fant dem ikke.

²³ Så vendte de to menn om og gikk ned fra fjellene og satte over elven og kom til Josva, Nuns sønn, og fortalte ham alt det som hadde hendt dem.

²⁴ Og de sa til Josva: Herren har gitt hele landet i vår hånd; alle landets innbyggere holder endog på å forgå av angst for oss.

KAPITTEL 3

Morgenen efter stod Josva tidlig op og tok ut fra Sittim med alle Israels barn og kom til Jordan; der blev de en tid før de gikk over.

² Og da tre dager var til ende, gikk tilsynsmennene gjennom leiren,

³ og de bød folket og sa: Når I ser Herrens, eders Guds pakts-ark og de levittiske prester i ferd med å bære den, så skal I bryte op fra eders sted og følge efter den

⁴ -- dog skal det være en avstand mellom eder og den, omkring to tusen alen; I må ikke komme den for nær -- så I kan vite hvad vei I skal gå; for I har ikke draget den vei før.

⁵ Da sa Josva til folket: Hellige eder! For imorgen vil Herren gjøre underfulle ting iblandt eder.

⁶ Og til prestene sa Josva: Ta paktens ark og gå frem foran folket! Og de tok paktens ark og gikk frem foran folket.

⁷ Og Herren sa til Josva: På denne dag vil jeg begynne å gjøre dig stor for hele Israels øine, forat de skal vite at likesom jeg var med Moses, vil jeg og være med dig.

⁸ Og du skal byde prestene som bærer paktens ark, og si: Når I kommer til randen av Jordans vann, så skal I bli stående der ved Jordan.

⁹ Og Josva sa til Israels barn: Kom hit og hør Herrens, eders Guds ord!

¹⁰ Og Josva sa: På dette skal I kjenne at den levende Gud er midt iblandt eder og visselig skal drive bort for eder kana'anittene og hetittene og hevittene og ferisittene og girgasittene og amorittene og jebusittene.

¹¹ Se, han som er all jordens Herre, hans pakts-ark går foran eder ut i Jordan.

¹² Så velg nu ut tolv menn av Israels stammer, én mann for hver stamme!

¹³ Og så snart prestene som bærer Herrens, all jordens Herres ark, står stille med sine føtter i Jordans vann, da skal Jordans vann -- det vann som kommer ovenfra -- demmes op, så det står som en vegg.

¹⁴ Da nu folket brøt op fra sine telt for å gå over Jordan, og prestene bar paktens ark foran folket,

¹⁵ og de som bar arken, kom til Jordan, og de prester som bar arken, rørte med sine føtter ved den ytterste rand av vannet--men Jordan gikk over alle sine bredder hele høsttiden igjennem --

¹⁶ da stanset det vann som kom ovenfra, og stod som en vegg langt borte, ved byen Adam, som ligger tett ved Sartan, og det vann som rant ned til ødemarkens hav -- Salthavet -- løp helt bort, og folket gikk over midt imot Jeriko.

¹⁷ Men prestene som bar Herrens pakts-ark, stod på tørr grunn midt i Jordan uten å røre sig; og hele Israel gikk tørrskodd over, inntil hele folket var kommet vel over Jordan.

KAPITTEL 4

Da nu hele folket var kommet vel over Jordan, sa Herren til Josva:

² Velg ut tolv menn av folket, én mann av hver stamme,

³ og byd dem og si: Ta op her fra Jordans bunn tolv stener, fra det sted hvor prestenes føtter står, og hold dem ferdige, og bær dem med eder over og legg dem ned på det sted hvor I blir denne natt over!

⁴ Da lot Josva de tolv menn kalle som han hadde valgt blandt Israels barn, én mann for hver stamme.

⁵ Og Josva sa til dem: Gå foran Herrens, eders Guds ark ut i Jordan og ta hver sin sten op på skulderen, efter tallet på Israels barns stammer!

⁶ Disse stener skal være et tegn blandt eder. Når eders barn i fremtiden spør: Hvad er dette for stener?

⁷ da skal I si til dem: Jordans vann delte sig foran Herrens pakts-ark; da den drog ut i Jordan, delte Jordans vann sig, og disse stener skal være til et minne om dette for Israels barn til evig tid.

⁸ Israels barn gjorde som Josva bød, og tok tolv stener op av Jordan, således som Herren hadde sagt til Josva, efter tallet på Israels barns stammer, og de bar dem med sig over til det sted hvor de blev natten over, og la dem ned der.

⁹ Og ute i Jordan, på det sted hvor de prester som bar paktens ark, stod med sine føtter, reiste Josva tolv stener op, og de står der den dag idag.

¹⁰ Prestene som bar paktens ark, blev stående ute i Jordan, til det var skjedd alt det som Herren hadde befalt Josva å si til folket, efter alt det som Moses hadde befalt Josva. Og folket skyndte sig og gikk over.

¹¹ Og da hele folket var kommet vel over, drog Herrens ark og prestene frem foran folket.

¹² Og Rubens barn og Gads barn og den halve Manasse stamme drog fullt rustet frem foran Israels barn, således som Moses hadde sagt til dem.

¹³ Det var omkring firti tusen menn som væbnet til strid drog frem for Herrens åsyn til kamp på Jerikos ødemarker.

¹⁴ Den dag gjorde Herren Josva stor for hele Israels øine, og de fryktet ham, likesom de hadde fryktet Moses, alle hans livs dager.

¹⁵ Og Herren sa til Josva:

¹⁶ Byd prestene som bærer vidnesbyrdets ark, at de skal stige op av Jordan!

¹⁷ Og Josva bød prestene og sa: Stig op av Jordan!

¹⁸ Da nu prestene som bar Herrens pakts-ark, steg op av Jordan og hadde satt sine føtter på det tørre land, da vendte Jordans vann tilbake til sitt leie og gikk som før over alle sine bredder.

¹⁹ Det var den tiende dag i den første måned at folket steg op av Jordan, og de leiret sig ved Gilgal, lengst mot øst i landet omkring Jeriko.

²⁰ Og der i Gilgal reiste Josva op de tolv stener som de hadde tatt op av Jordan.

²¹ Og han sa til Israels barn: Når eders barn i fremtiden spør sine fedre: Hva er dette for stener?

²² da skal I fortelle eders barn det og si: Israel gikk tørrskodd over Jordan her,

²³ fordi Herren eders Gud lot Jordans vann tørke bort foran eder til I kom over, likesom Herren eders Gud gjorde med det Røde Hav, som han lot tørke bort foran oss til vi kom over,

²⁴ forat alle folk på jorden skal kjenne at Herrens hånd er sterk, og forat I alle dager skal frykte Herren eders Gud.

KAPITTEL 5

Da nu alle amoritter-kongene som bodde på vestsiden av Jordan, og alle kana'anitter-kongene som bodde ved havet, hørte at Herren hadde latt Jordans vann tørke bort foran Israels barn inntil vi var kommet over, da blev deres hjerte fullt av angst, og de hadde ikke lenger mot til å møte Israels barn.

² På denne tid sa Herren til Josva: Gjør dig stenkniver og omskjær atter Israels barn, for annen gang!

³ Da gjorde Josva sig stenkniver og omskar Israels barn ved Ha'aralot-haugen.
[forhudenenes haug]

⁴ Grunnen til at Josva omskar dem, var denne: Alt det folk som drog ut av Egypten -- alle mennene, alle krigsfolkene -- var død i ørkenen på veien fra Egypten.

⁵ Alt det folk som drog ut, var omskåret; men alt det folk som var født i ørkenen på veien fra Egypten, var ikke blitt omskåret.

⁶ For i firti år vandret Israels barn i ørkenen, inntil alt folket -- krigsfolkene som drog ut av Egypten -- var utdød; de hørte ikke på Herrens røst, derfor svor Herren at han ikke vilde la dem se det land Herren hadde tilsvoret deres fedre å ville gi oss, et land som flyter med melk og honning.

⁷ Men deres barn, som han hadde latt vokse op i deres sted, dem omskar Josva; for de hadde forhud, da de ikke var blitt omskåret på veien.

⁸ Da hele folket således var blitt omskåret, holdt de sig i ro der hvor de var i leiren, til de blev friske igjen.

⁹ Og Herren sa til Josva: Idag har jeg veltet av eder skammen fra Egypten. Siden har dette sted vært kalt Gilgal [avveltning.] like til denne dag.

¹⁰ Mens Israels barn lå i leir ved Gilgal, holdt de påske den fjortende dag i måneden om aftenen på Jerikos ødemarker.

¹¹ Og dagen etter påsken åt de av landets grøde; usyret brød og ristet korn åt de den dag.

¹² Og mannaen hørte op dagen etter, [nemlig etter påsken] for nu åt de av landets grøde; Israels barn fikk ikke mere manna, men de åt det år av det som var avlet i Kana'ans land.

¹³ Mens Josva var ved Jeriko, hendte det at han løftet op sine øine og fikk se en mann som stod foran ham med et draget sverd i sin hånd; og Josva gikk bort til ham og sa: Hører du til oss eller til våre fiender?

¹⁴ Han svarte: Nei, jeg er høvdingen over Herrens hær; nu er jeg kommet. Da falt Josva på sitt ansikt til jorden og tilbad og sa til ham: Hva har min herre å si til sin tjener?

¹⁵ Og høvdingen over Herrens hær sa til Josva: Dra skoen av din fot! For det sted du står på, er hellig. Og Josva gjorde så.

KAPITTEL 6

Jeriko holdt sine porter stengt og var fast tillukket for Israels barns skyld; ingen gikk ut, og ingen kom inn.

² Da sa Herren til Josva: Se, jeg har gitt Jeriko med kongen og de djerpe stridsmenn i din hånd.

³ La nu alle krigsmennene gå omkring byen, rundt om den én gang! Således skal du gjøre i seks dager;

⁴ og syv prester skal bære syv larmbasuner foran arken; men den syvende dag skal I gå syv ganger omkring byen, og prestene skal støtte i basunene.

⁵ Og når de blåser i larmhornet med lange toner, og I hører basunklangen, skal hele folket sette i et stort skrik; da skal byens mur falle ned der hvor den står, så folket kan stige inn over den, enhver rett frem for sig.

⁶ Da kalte Josva, Nuns sønn, prestene til sig og sa til dem: I skal bære paktens ark, og syv prester skal bære syv larmbasuner foran Herrens ark.

⁷ Og til folket sa han: Dra frem og gå omkring byen, og de væbnede menn skal dra frem foran Herrens ark.

⁸ Da Josva hadde sagt dette til folket, gikk de frem de syv prester som bar de syv larmbasuner for Herrens åsyn; de støtte i basunene, og Herrens pakts-ark fulgte efter dem.

⁹ Og de væbnede menn gikk foran prestene som støtte i basunene, og de som endte toget, gikk efter arken, mens der ustanselig støttes i basunene.

¹⁰ Og Josva bød folket og sa: I skal ikke opløfte hærrop og ikke la eders røst høre; det skal ikke gå et ord ut av eders munn før den dag jeg sier til eder: Rop nu! Da skal I rope.

¹¹ Så gikk Herrens ark omkring byen, rundt om den, én gang; derefter drog de inn i leiren og blev der natten over.

¹² Morgenens efter stod Josva tidlig op, og prestene bar Herrens ark.

¹³ Og de syv prester som bar de syv larmbasuner foran Herrens ark, gikk og støtte ustanselig i basunene, og de væbnede menn gikk foran dem, og de som endte toget, gikk efter Herrens ark, mens der ustanselig støttes i basunene.

¹⁴ Således gikk de den annen dag én gang omkring byen og vendte så tilbake til leiren; dette gjorde de i seks dager.

¹⁵ Den syvende dag stod de tidlig op, med det samme det tok til å dages, og gikk syv ganger omkring byen; de bar sig at på samme vis som før, bare at de denne dag gikk syv ganger omkring byen.

¹⁶ Og da prestene den syvende gang støtte i basunene, da sa Josva til folket: Rop nu! For Herren har gitt eder byen.

¹⁷ Og byen med alt det som i den er, skal være vidd til Herren og bannlyst, bare skjøgen Rahab skal få leve, med alle som er i huset hos henne, fordi hun skjulte de menn vi hadde utsendt.

¹⁸ Men ta eder vel i vare for det som er bannlyst, at I ikke først slår med bann og så tar av det som er bannlyst, og således legger Israels leir under bann og fører den i ulykke.

¹⁹ Men alt sølv og gull og alle ting som er av kobber og jern, skal være helliget til Herren og komme i Herrens skattkammer.

²⁰ Så ropte folket, og de støtte i basunene; og det skjedde da folket hørte basunklangen, og de satte i et stort skrik, da falt muren helt sammen, og folket steg bent inn i byen og inntok den.

- ²¹ Og de slo alt det som var i byen, med bann; både menn og kvinner, både unge og gamle, storfe og småfe og asener slo de med sverdets egg.
- ²² Men til de to menn som hadde utspeidet landet, sa Josva: Gå inn i skjøgens hus og før kvinnen og alle dem som hører henne til, ut derfra, således som I har tilsvoret henne.
- ²³ De unge menn som hadde vært speidere, gikk da inn og førte Rahab ut av huset og likeså hennes far og mor og brødre og alle som hørte henne til; hele hennes slekt førte de ut og lot dem få opholde sig et sted utenfor Israels leir.
- ²⁴ Men byen med alt det som i den var, brente de op med ild; bare sølvet og gullet og alle ting som var av kobber og jern, la de ned i skattkammeret i Herrens hus.
- ²⁵ Men skjøgen Rahab og hennes fars slekt og alle dem som hørte henne til, lot Josva leve; hun blev boende blandt Israels folk inntil denne dag, fordi hun skjulte de menn som Josva hadde sendt for å utspeide Jeriko.
- ²⁶ Dengang lot Josva folket sverge denne ed: Forbannet for Herrens åsyn være den mann som tar sig fore å bygge op igjen denne by Jeriko! Når han legger dens grunnvoll, skal det koste ham hans førstefødte sønn, og når han setter op dens porter, skal det koste ham hans yngste.
- ²⁷ Og Herren var med Josva, og ryktet om ham kom ut over hele landet.

KAPITTEL 7

Men Israels barn bar sig troløst at med det bannlyste gods. Akan, sønn av Karmi, som var sønn av Sabdi og sønnesønn av Serah, av Juda stamme, tok noget av det som var bannlyst. Da optendtes Herrens vrede mot Israels barn.

- ² Fra Jeriko sendte Josva nogen menn til Ai, som ligger ved Bet-Aven, østenfor Betel, og sa til dem: Dra op og utspeid landet! Så drog mennene op og utspeidet Ai.
- ³ Og da de kom tilbake til Josva, sa de til ham: La ikke alt folket dra op! Omkring to eller tre tusen mann kan dra op og ta Ai; du trenger ikke å umake hele folket dit, for de er ikke mange.
- ⁴ Så drog omkring tre tusen mann av folket der op; men de flyktet for mennene i Ai.
- ⁵ Og Ai-mennene slo ihjel omkring seks og tretti mann av dem og forfulgte dem fra porten like til stenbruddene og hugg dem ned i bakkene; da blev folkets hjerte fullt av angst, og deres mot blev rent borte.
- ⁶ Og Josva sønderrev sine klær og falt ned på sitt ansikt til jorden foran Herrens ark og blev liggende der helt til aftenen, både han og Israels eldste, og de strødde støv på sitt hode.
- ⁷ Og Josva sa: Ak Herre, Herre! Hvorfor førte du da dette folk over Jordan når du vilde gi oss i amorittenes hånd og la oss gå til grunne? Gid vi hadde latt oss nøie med å bli på hin side Jordan!
- ⁸ Hør mig, Herre! Hvad skal jeg nu si, efterat Israel har vendt sine fiender ryggen?
- ⁹ Når kana'anittene og alle landets innbyggere får høre det, vil de kringsette oss og rydde vårt navn ut av verden; og hvad vil du da gjøre med ditt store navn?
- ¹⁰ Da sa Herren til Josva: Stå op! Hvorfor ligger du her på ditt ansikt?
- ¹¹ Israel har syndet og brutt min pakt som jeg har oprettet med dem; de har tatt av det bannlyste gods, de har stjålet og skjult det stjålne, de har gjemt det blandt sine egne ting.
- ¹² Derfor kan Israels barn ikke stå sig mot sine fiender, men må flykte for dem; for de er selv kommet under bann; skiller I eder ikke helt av med det bannlyste, vil jeg ikke lenger

være med eder.

13 Stå op, la folket hellige sig, og si: Hellige eder til imorgen! For så sier Herren, Israels Gud: Der er bannlyst gods hos dig, Israel! Du kan ikke stå dig mot dine fiender før I skiller eder helt av med det bannlyste.

14 Imorgen tidlig skal I trede frem stamme for stamme, og den stamme som Herren tar ut, skal trede frem ætt for ætt, og den ætt som Herren tar ut, skal trede frem hus for hus, og det hus som Herren tar ut, skal trede frem mann for mann.

15 Og den som det bannlyste blir funnet hos, han skal opbrennes med ild, både han og alt det hans er, fordi han har brutt Herrens pakt og gjort en skjendig gjerning i Israel.

16 Morgenens efter stod Josva tidlig op og lot Israel trede frem stamme for stamme, og Juda stamme blev tatt ut.

17 Så lot han ættene i Juda trede frem, og serahitt-ætten blev tatt ut; så lot han serahitt-ætten trede frem mann for mann, og Sabdi blev tatt ut;

18 så lot han hans hus trede frem mann for mann, og Akan, sønn av Karmi, som var sønn av Sabdi og sønnesønn av Serah, av Juda stamme, blev tatt ut.

19 Da sa Josva til Akan: Min sønn! Gi Herren, Israels Gud, ære og pris og si mig hvad du har gjort, dølg det ikke for mig!

20 Og Akan svarte Josva og sa: Det er sant, jeg har syndet mot Herren, Israels Gud; således har jeg gjort:

21 Jeg så blandt byttet en kostelig babylonisk kappe og to hundre sekel sølv og en gullstang som veide femti sekel; disse ting fikk jeg lyst på og tok dem; de ligger nedgravd i jorden under mitt telt, sølvet underst.

22 Da sendte Josva noen menn dit, og de løp til teltet; og der fant de tingene nedgravd i hans telt, sølvet underst.

23 De tok dem ut av teltet og bar dem med sig til Josva og alle Israels barn og la dem frem for Herrens åsyn.

24 Og Josva og hele Israel med ham tok Akan, Serahs sønn, og sølvet og kappen og gullstangen og hans sønner og døtre og hans storfe og asener og småfe og hans telt og alt det han hadde, og de førte det op i Akor-dalen.

25 Og Josva sa: For en ulykke du har ført over oss! Idag skal Herren føre ulykke over dig! Og hele Israel stenet ham, og de opbrente dem med ild og stenet dem.

26 Derefter kastet de en stor stenrøs sammen over ham, som er der den dag idag; og Herren vendte om fra sin brennende vrede. Derfor kaltes dette sted Akor-dalen; [ulykkens dal] det navn har det den dag idag.

KAPITTEL 8

Og Herren sa til Josva: Frykt ikke og vær ikke redd, ta med dig alt krigsfolket, gjør dig rede og dra op mot Ai! Se, jeg har gitt kongen i Ai og hans folk og hans by og hans land i din hånd.

2 Og du skal gjøre med Ai og dets konge som du gjorde med Jeriko og dets konge; bare hærfanget og feet der kan I ta for eder selv. Legg nu et bakhold mot byen, på vestsiden!

3 Da gjorde Josva og alt krigsfolket sig rede til å dra op mot Ai, og Josva utvalgte tretti tusen mann, djerpe stridsmenn, og sendte dem avsted om natten.

4 Og han bød dem og sa: Nu skal I legge eder i bakhold mot byen, på vestsiden, ikke meget langt fra byen, og hold eder rede alle sammen!

- ⁵ Men jeg og alt det folk som er med mig, vil dra nær innimot byen, og når de da drar ut mot oss likesom første gang, vil vi flykte for dem.
- ⁶ Og de vil dra ut etter oss til vi får lokket dem bort fra byen; for de vil tenke: De flykter for oss likesom første gang. Men mens vi flykter for dem,
- ⁷ skal I reise eder fra bakholdet og innta byen, og Herren eders Gud skal gi den i eders hånd.
- ⁸ Og når I har inntatt byen, skal I sette ild på den; I skal gjøre efter Herrens ord. Se, jeg har nu sagt eder hvad I skal gjøre.
- ⁹ Så sendte Josva dem avsted, og de gikk og la sig i bakhold mellem Betel og Ai, vestenfor Ai; men Josva selv blev den natt midt iblandt folket.
- ¹⁰ Morgenens efter stod Josva tidlig op og mønstret folket; og han og Israels eldste drog foran folket op til Ai.
- ¹¹ Og alt krigsfolket som var med ham, drog op og rykket frem til de kom midt foran byen, og de slo leir nordenfor Ai med dalen mellem sig og Ai.
- ¹² Så tok han omkring fem tusen mann og la dem i bakhold mellem Betel og Ai, vestenfor byen,
- ¹³ og de fylket krigsfolket, både hele leiren som var nordenfor byen, og den del som lå i bakhold vestenfor byen, og Josva gikk samme natt midt ned i dalen.
- ¹⁴ Da kongen i Ai så dette, skyndte byens menn sig, han selv og hele hans folk, og drog tidlig om morgenen ut til strid mot Israel, til det fastsatte sted foran ødemarken; men han visste ikke at det lå et bakhold mot ham vestenfor byen.
- ¹⁵ Og Josva og hele Israel lot sig slå av dem og flyktet bortimot ørkenen.
- ¹⁶ Da blev alt folket som var i byen, ropt sammen til å forfølge dem, og de forfulgte Josva og kom således lenger og lenger bort fra byen.
- ¹⁷ Det blev ikke en mann tilbake i Ai og Betel; for de drog alle ut efter Israel; de lot byen ligge åpen efter sig og forfulgte Israel.
- ¹⁸ Da sa Herren til Josva: Rekk spydet som du har i din hånd, ut mot Ai! For jeg vil gi byen i din hånd! Så rakte Josva spydet som han hadde i sin hånd, ut imot byen.
- ¹⁹ Og med det samme han rakte sin hånd ut, reiste bakholdet sig fra sin plass og sprang avsted, og de kom inn i byen og inntok den, og de skyndte sig og satte ild på byen.
- ²⁰ Da nu Ai-mennene vendte sig om, blev de var røken fra byen, som steg op imot himmelen, og de var ikke i stand til å flykte hverken hit eller dit, fordi de krigsfolk som var flyktet til ørkenen, nu vendte sig mot forfølgerne.
- ²¹ For da Josva og hele Israel så at bakholdet hadde inntatt byen, og at røken steg op fra byen, vendte de om og slo Ai-mennene.
- ²² Og de andre drog ut av byen imot dem, så de kom midt imellem israelittene og fikk dem omkring sig på begge sider. Så slo de [israelittene.] dem og levnet dem ikke nogen som slapp unda eller blev frelst.
- ²³ Men kongen i Ai blev tatt levende og ført til Josva.
- ²⁴ Og da Israel hadde slått ihjel alle Ais innbyggere på slagmarken, ute i ørkenen, dit de hadde forfulgt dem, og de alle sammen var falt for sverdets egg til siste mann, da vendte hele Israel tilbake til Ai og slo alle som var der, med sverdets egg.
- ²⁵ Og de som falt på den dag, menn og kvinner, var tolv tusen, alle Ais innbyggere.
- ²⁶ Josva tok ikke til sig igjen hånden som han hadde rakt ut med spydet, før han hadde slått alle Ais innbyggere med bann.
- ²⁷ Bare feet og hærfanget i denne by tok Israel for sig selv efter Herrens ord, som han

hadde talt til Josva.

28 Og Josva brente op Ai og gjorde den til en grushaug for alle tider, til et øde sted, som den har vært til denne dag.

29 Og kongen i Ai lot han henge op på et tre, og der blev han hengende til om aftenen; men da solen gikk ned, bød Josva dem ta hans døde legeme ned av treet og kaste det ved inngangen til byens port, og de kastet en stor stenrøs sammen over ham; den er der den dag idag.

30 Ved denne tid bygget Josva et alter for Herren, Israels Gud, på Ebal-fjellet,

31 således som Moses, Herrens tjener, hadde befalt Israels barn, efter det som står skrevet i Mose lovbok, et alter av hele stener, som det ikke hadde vært brukt jern på; og på det ofret de brennoffer for Herren og slaktet takkoffer.

32 Og han skrev der på stenene en avskrift av Mose lov, den lov som Moses hadde skrevet for Israels barns åsyn.

33 Og hele Israel med sine eldste og tilsynsmenn og sine dommere stod på begge sider av arken midt imot de levittiske prester, som bar Herrens pakts-ark, hele Israel, både de fremmede og de innfødte, den ene halvdel av dem mot Garisim-fjellet, og den andre halvdel mot Ebal-fjellet, således som Moses, Herrens tjener, før hadde befalt å velsigne Israels folk.

34 Derefter leste han op alle lovens ord, velsignelsen og forbannelsen, i ett og alt således som skrevet er i lovens bok.

35 Det var ikke et ord av alt det Moses hadde befalt, som Josva ikke leste op for hele Israels menighet med kvinner og barn og for de fremmede som fulgte med dem.

KAPITTEL 9

Da de nu fikk høre dette alle kongene som bodde vestenfor Jordan, i fjellbygdene og i lavlandet og på hele kysten av det store hav til midt for Libanon -- hetittene og amorittene, kana'anittene, ferisittene, hevittene og jebusittene --

2 da samlet de sig alle som én for å stride mot Josva og Israel.

3 Men da innbyggerne i Gibeon hørte hvad Josva hadde gjort med Jeriko og Ai,

4 da gikk de på sin side frem med list: De tok avsted og gav sig ut for sendebud; de la utslitte sekker på sine asener og utslitte, sprukne og bøtede vinsekker;

5 de tok utslitte og lappede sko på sine føtter og hadde utslitte klær på sig, og alt brødet de hadde til reisekost, var tørt og smuldret.

6 Således drog de til Josva i leiren ved Gilgal og sa til ham og Israels menn: Vi kommer fra et land langt borte; gjør nu en pakt med oss!

7 Da sa Israels menn til hevittene: Kanskje bor I her midt iblandt oss; hvorledes kan vi da gjøre nogen pakt med eder?

8 Da sa de til Josva: Vi vil være dine tjenere. Og Josva sa til dem: Hvem er I, og hvor kommer I fra?

9 De svarte: Dine tjenere kommer fra et land langt, langt borte, for Herrens, din Guds navns skyld; for vi har hørt ryktet om ham og alt det han har gjort i Egypten,

10 og alt det han har gjort med begge amoritter-kongene østenfor Jordan, Sihon, kongen i Hesbon, og Og, kongen i Basan, som bodde i Astarot.

11 Derfor sa våre eldste og alle vårt lands innbyggere til oss: Ta reisekost med eder og gå dem i møte og si til dem: Vi vil være eders tjenere; gjør nu en pakt med oss!

- ¹² Her ser I vårt brød; det var varmt da vi tok det med oss hjemmefra til reisekost den dag vi drog avsted til eder, men se nu hvor tørt og smuldret det er!
- ¹³ Og her ser I våre vinsekker; de var nye da vi fylte dem, men nu er de sprukket! Og her ser I våre klær og våre sko; de er blitt utslitt på denne lange, lange reise.
- ¹⁴ Da tok mennene og smakte på deres reisekost; men Herren spurte de ikke til råds.
- ¹⁵ Og Josva tilsa dem fred og gjorde pakt med dem om at de skulde få leve; og menighetens høvdinger tilsvor dem det.
- ¹⁶ Men da tre dager var gått efterat de hadde gjort pakt med dem, fikk de vite at de hørte hjemme der i nærheten og bodde midt iblandt dem.
- ¹⁷ For da Israels barn brøt op, kom de den tredje dag til deres byer; det var Gibeon og Hakkefira og Be'erot og Kirjat-Jearim.
- ¹⁸ Men Israels barn slo dem ikke ihjel, fordi menighetens høvdinger hadde tilsvoret dem fred ved Herren, Israels Gud. Da knurret hele menigheten mot høvdingene;
- ¹⁹ men alle høvdingene sa til hele menigheten: Vi har tilsvoret dem fred ved Herren, Israels Gud, og nu kan vi ikke legge hånd på dem.
- ²⁰ Således vil vi gjøre med dem: Vi vil la dem få leve, forat det ikke skal komme vrede over oss for den eds skyld som vi har svoret dem.
- ²¹ Høvdingene sa altså til dem: [Israels menighet] De skal få leve. Så blev de vedhuggere og vannbærere for hele menigheten, således som høvdingene hadde sagt til dem.
- ²² Da kalte Josva dem for sig og sa til dem: Hvorfor narret I oss og sa: Vi bor langt, langt borte fra eder, og så bor I midt iblandt oss?
- ²³ Derfor skal I nu være forbannet; ingen av eder skal slippe for å være træl og hugge ved og bære vann til min Guds hus.
- ²⁴ De svarte Josva og sa: Dine tjenere hadde fått vite at Herren din Gud hadde sagt til Moses, sin tjener, at han vilde gi eder hele landet og utrydde alle landets innbyggere for eder; da blev vi så redde for at I skulde ta vårt liv; derfor gjorde vi dette.
- ²⁵ Men nu er vi i din hånd; gjør med oss som det er godt og rett i dine øine!
- ²⁶ Og han gjorde således med dem; han reddet dem av Israels barns hånd, så de ikke slo dem ihjel;
- ²⁷ men Josva gjorde dem på den samme dag til vedhuggere og vannbærere for menigheten og for Herrens alter, på det sted han vilde utvelge, og det har de vært til denne dag.

KAPITTEL 10

Da Adoni-Sedek, kongen i Jerusalem, fikk høre at Josva hadde inntatt Ai og slått det med bann og gjort likedan med Ai og kongen der som han hadde gjort med Jeriko og dets konge, og at innbyggerne av Gibeon hadde gjort fred med Israel og bodde midt iblandt dem,

² blev de meget redde; for Gibeon var en stor by, som en av kongebyene, og større enn Ai, og alle mennene der var djerpe stridsmenn.

³ Så sendte Adoni-Sedek, kongen i Jerusalem, bud til Hoham, kongen i Hebron, og til Piream, kongen i Jarmut, og til Jafia, kongen i Lakis, og til Debir, kongen i Eglon, og lot si:

⁴ Kom op til mig og hjelp mig, sa vi kan slå Gibeon! For de har gjort fred med Josva og Israels barn.

⁵ Og de fem amorittiske konger, kongen i Jerusalem, kongen i Hebron, kongen i Jarmut,

kongen i Lakis, kongen i Eglon, slo sig sammen og drog op med alle sine hærer; og de krigsatte Gibeon og stred mot det.

⁶ Da sendte innbyggerne i Gibeon bud til Josva i leiren ved Gilgal og lot si: Slå ikke hånden av dine tjenere, kom op til oss så fort du kan, og berg oss og hjelp oss! For alle amoritter-kongene som bor i fjellbygdene, har slått sig sammen mot oss.

⁷ Så drog Josva op fra Gilgal med alt sitt krigsfolk og alle sine djerpe stridsmenn.

⁸ Og Herren sa til Josva: Vær ikke redd dem! Jeg har gitt dem i dine hender; ikke én av dem skal kunne stå sig mot dig.

⁹ Så kom Josva brått over dem; han brøt op fra Gilgal og marsjerte hele natten.

¹⁰ Og Herren slo dem med redsel for Israel, og Josva påførte dem et stort mannefall ved Gibeon, og han forfulgte dem på veien op til Bet-Horon og hugg dem ned, helt til Aseka og Makkeda.

¹¹ Som de nu flyktet for Israel og var på veien ned fra Bet-Horon, da lot Herren store stener falle ned over dem fra himmelen helt til Aseka, så de døde; det omkom flere ved haglstenene enn Israels barn slo ihjel med sverdet.

¹² Og Josva talte til Herren på den dag Herren gav amorittene i Israels barns vold, og han sa så hele Israel hørte det: Stå stille, sol, i Gibeon, og du måne, i Ajalons dal!

¹³ Og solen stod stille, og månen blev stående inntil folket hadde fått hevn over sine fiender. Således står det jo skrevet i Den rettskafnes bok -- Solen blev stående midt på himmelen og drygde næsten en hel dag, før den gikk ned.

¹⁴ Og aldri har det vært nogen dag som denne, hverken før eller siden, da Herren hørte på en manns røst; for Herren stred for Israel.

¹⁵ Sa vendte Josva med hele Israel tilbake til leiren ved Gilgal.

¹⁶ Men de fem konger flyktet og skjulte sig i hulen ved Makkeda.

¹⁷ Da blev det meldt Josva: De fem konger er funnet; de hadde skjult sig i hulen ved Makkeda.

¹⁸ Josva sa: Velt store stener for inngangen til hulen og sett folk der til å passe på dem!

¹⁹ Men selv må I ikke stanse; forfølg eders fiender og hugg ned deres baktropp, la dem ikke komme inn i sine byer! For Herren eders Gud har gitt dem i eders hånd.

²⁰ Da nu Josva og Israels barn hadde voldt et meget stort mannefall blandt dem og rent gjort ende på dem, så bare nogen få av dem kom sig unda og slapp inn i de faste byer,

²¹ da vendte hele folket i fred tilbake til Josva i leiren ved Makkeda, og ingen vågde mere å kny mot nogen av Israels barn.

²² Da sa Josva: Åpne inngangen til hulen og før de fem konger ut til mig!

²³ De gjorde således og førte de fem konger ut til ham fra hulen, kongen i Jerusalem, kongen i Hebron, kongen i Jarmut, kongen i Lakis, kongen i Eglon.

²⁴ Og da de hadde ført disse konger ut til Josva, kalte Josva alle Israels menn til sig og sa til førerne for de stridsmenn som hadde draget med ham: Kom hit og sett foten på nakken av disse konger! Og de trådte frem og satte foten på deres nakke.

²⁵ Og Josva sa til dem: Frykt ikke og reddes ikke, vær frimodige og sterke! For således skal Herren gjøre med alle fiender som I kommer i strid med.

²⁶ Derefter hugg Josva dem ned og drepte dem og hengte dem op på fem trær; og de blev hengende på trærne helt til aftenen.

²⁷ Men på den tid solen gikk ned, bød Josva sine folk å ta dem ned av trærne og kaste dem i den hule de hadde skjult sig i; og for inngangen til hulen la de store stener, som ligger der den dag idag.

- 28** Samme dag inntok Josva Makkeda og slo byen med sverdets egg, og kongen der slo han med bann og hver sjel som var der; han lot ikke nogen bli i live eller slippe unda; han gjorde med kongen i Makkeda som han hadde gjort med kongen i Jeriko.
- 29** Fra Makkeda drog Josva med hele Israel til Libna og stred mot Libna.
- 30** Og Herren gav også denne by med dens konge i Israels hånd, og han slo den med sverdets egg og hugg ned hver sjel som var der; han lot ikke nogen bli i live eller slippe unda; han gjorde med kongen der som han hadde gjort med kongen i Jeriko.
- 31** Så drog Josva med hele Israel fra Libna til Lakis; og han leiret sig mot byen og stred mot den.
- 32** Og Herren gav Lakis i Israels hånd; den annen dag inntok han byen og slo den med sverdets egg og hugg ned hver sjel som var der, aldeles som han hadde gjort med Libna.
- 33** Da drog Horam, kongen i Geser, op for å hjelpe Lakis; men Josva slo ham og hans folk og lot ikke nogen av dem bli i live eller slippe unda.
- 34** Fra Lakis drog Josva med hele Israel til Eglon; og de leiret sig mot byen og stred mot den.
- 35** Og de inntok byen samme dag og slo den med sverdets egg, og hver sjel som var der, slo han med bann samme dag, aldeles som han hadde gjort med Lakis.
- 36** Så drog Josva med hele Israel fra Eglon op til Hebron; og de stred mot byen
- 37** og inntok den og slo den med sverdets egg, både den og dens konge og alle småbyer som lå under den, og hugg ned hver sjel som var der; han lot ikke nogen bli i live eller slippe unda, aldeles som han hadde gjort med Eglon; han slo byen og hver sjel som var der, med bann.
- 38** Derefter vendte Josva sig med hele Israel mot Debir og stred mot byen.
- 39** Og han tok den og dens konge og alle småbyer som lå under den, og de slo dem med sverdets egg, og hver sjel som var der, slo de med bann; han lot ikke nogen bli i live eller slippe unda; som han hadde gjort med Hebron, og som han hadde gjort med Libna og kongen der, således gjorde han med Debir og kongen der.
- 40** Således tok Josva hele landet, både fjellbygdene og sydlandet og lavlandet og liene, og slo alle kongene der; han lot ikke nogen bli i live eller slippe unda, og alt som drog ånde, slo han med bann, således som Herren, Israels Gud, hadde befalt.
- 41** Alt som fantes mellom Kades-Barnea og Gasa, og hele Gosenlandet like til Gibeon slo han under sig.
- 42** Og alle disse konger og deres land tok Josva på én gang; for Herren, Israels Gud, stred for Israel.
- 43** Derefter vendte Josva med hele Israel tilbake til leiren ved Gilgal.

KAPITTEL 11

Da Jabin, kongen i Hasor, hørte dette, sendte han bud til Jobab, kongen i Madon, og til kongen i Simron og til kongen i Aksaf

2 og til de konger som bodde mot nord, i fjellbygdene og på ødemarken sønnenfor Kinneret og i lavlandet og på Dor-høidene ved havet,

3 til kana'anittene i øst og i vest og til amorittene og hetittene og ferisittene og jebusittene i fjellbygdene og hevittene ved foten av Hermon i Mispa-landet.

4 Og de drog ut med alle sine hærer, en mengde så tallrik som sanden på havets bredd, og hester og vogner i hopetall.

- ⁵ Alle disse konger satte hverandre stevne; og de kom og leiret sig sammen ved Meromvannet for å stride mot Israel.
- ⁶ Da sa Herren til Josva: Vær ikke redd dem! For imorgen ved denne tid legger jeg dem alle sammen ihjelslått for Israels åsyn; deres hester skal du skjære hasene over på, og deres vogner skal du brenne op med ild.
- ⁷ Og Josva med alt sitt krigsfolk kom brått på dem ved Meromvannet og overfalt dem.
- ⁸ Og Herren gav dem i Israels hånd; de slo dem og forfulgte dem like til det store Sidon og til Misrefot-Ma'im og i øst like til Mispes-dalen; de slo dem og lot ingen bli i live eller slippe unda.
- ⁹ Og Josva gjorde med dem som Herren hadde sagt til ham; deres hester skar han hasene over på, og deres vogner brente han op med ild.
- ¹⁰ Straks efter vendte Josva tilbake og inntok Hasor, og kongen der slo han ihjel med sverdet; for Hasor var fordum hovedstaden for alle disse kongeriker.
- ¹¹ Og hver sjel som var der, slo de med sverdets egg og slo byen med bann; det blev ikke igjen nogen som drog ånde, og Hasor brente han op med ild.
- ¹² Og alle de andre kongebyer med alle deres konger tok Josva og slo dem med sverdets egg; han slo dem med bann, således som Moses, Herrens tjener, hadde befalt.
- ¹³ Men ingen av byene som lå der på sine hauger, brente Israel op; det var bare Hasor Josva brente op.
- ¹⁴ Og alt hærfanget i disse byer og feet tok Israels barn for sig selv; men alt folket slo de med sverdets egg inntil de hadde utryddet dem; de lot ingen som drog ånde, bli igjen.
- ¹⁵ Det som Herren hadde pålagt Moses, sin tjener, det hadde Moses pålagt Josva, og det gjorde Josva; han lot ikke noget ugjort av alt det Herren hadde pålagt Moses.
- ¹⁶ Således inntok Josva hele dette land, både fjellbygdene og hele sydlandet og hele Gosen-landet og lavlandet og ødemarken og fjellbygdene i Israel og lavlandet der,
- ¹⁷ fra det nakne fjell som strekker sig op imot Se'ir, til Ba'al-Gad i Libanon-dalen ved foten av Hermon-fjellet; og alle kongene der tok han til fange og hugg dem ned og drepte dem.
- ¹⁸ I lang tid førte Josva krig med alle disse konger.
- ¹⁹ Det var ikke nogen by som med det gode overgav sig til Israels barn, uten hevittene som bodde i Gibeon; de tok alt sammen i strid;
- ²⁰ for Herren laget det så at de forherdet sitt hjerte og drog i krig mot Israel, forat de skulde bli slått med bann og ingen nåde få, men ødelegges, således som Herren hadde befalt Moses.
- ²¹ På samme tid kom Josva og utryddet anakittene i fjellbygdene, i Hebron, i Debir, i Anab og i alle fjellbygdene både i Juda og i Israel; Josva slo dem og deres byer med bann.
- ²² Det blev ingen anakitter igjen i Israels barns land; bare i Gasa, i Gat og i Asdod blev nogen levnet.
- ²³ Således inntok Josva hele landet, aldeles som Herren hadde sagt til Moses, og Josva gav Israel det til arv efter deres ættegrener i deres stammer. Og landet hadde nu ro for krig.

KAPITTEL 12

Dette var de konger i landet som Israels barn slo, og hvis land de tok i eie på østsiden av Jordan, fra Arnon-åen til Hermon-fjellet, og hele ødemarken i øst:

- ² Sihon, amoritter-kongen, som bodde i Hesbon og rådet over landet fra Aroer ved

bredden av Arnon-åen, fra midten av åen, og over halvdelen av Gilead til Jabbok-åen, som er grensen mot Ammons barn,

³ og over ødemarken inntil østsiden av Kinneret-sjøen og til østsiden av ødemarkens hav eller Salthavet, bortimot Bet-Hajesimot og i syd til foten av Pisga-liene.

⁴ Likedan inntok de det land som tilhørte Og, kongen i Basan, en av dem som var tilbake av kjempefolket; han bodde i Asterot og Edre'i

⁵ og rådet over Hermon-fjellet og over Salka og over hele Basan inntil gesurittenes og ma'akatittenes land, og over halvdelen av Gilead til det land som tilhørte Sihon, kongen i Hesbon.

⁶ Dem hadde Moses, Herrens tjener, og Israels barn slått, og deres land hadde Moses, Herrens tjener, gitt rubenittene og gadittene og halvdelen av Manasse stamme til eiendom.

⁷ Og dette var de konger i landet som Josva og Israels barn slo på vestsiden av Jordan, fra Ba'al-Gad i Libanon-dalen til det nakne fjell som strekker sig op imot Se'ir -- det land som Josva gav Israels stammer til eiendom efter deres ættegrener --

⁸ i fjellbygdene og i lavlandet og i ødemarken og i liene og i ørkenen og i sydlandet, hetittenes land og amorittenes og kana'anittenes, ferisittenes, hevittenes og jebusittenes land:

⁹ kongen i Jeriko én, kongen i Ai, som ligger ved siden av Betel, én,

¹⁰ kongen i Jerusalem én, kongen i Hebron én,

¹¹ kongen i Jarmut én, kongen i Lakis én,

¹² kongen i Eglon én, kongen i Geser én,

¹³ kongen i Debir én, kongen i Geder én,

¹⁴ kongen i Horma én, kongen i Arad én,

¹⁵ kongen i Libna én, kongen i Adullam én,

¹⁶ kongen i Makkeda én, kongen i Betel én,

¹⁷ kongen i Tappuah én, kongen i Hefer én,

¹⁸ kongen i Afek én, kongen i Lassaron én,

¹⁹ kongen i Madon én, kongen i Hasor én,

²⁰ kongen i Simron-Meron én, kongen i Aksaf én,

²¹ kongen i Ta'anak én, kongen i Megiddo én,

²² kongen i Kedes én, kongen i Jokneam ved Karmel én,

²³ kongen i Dor på Dor-høidene én, kongen over Gojim ved Gilgal én,

²⁴ kongen i Tirsa én, i alt en og tretti konger.

KAPITTEL 13

Da Josva var blitt gammel og kommet langt ut i årene, sa Herren til ham: Nu er du blitt gammel og kommet langt ut i årene, men ennå står det en meget stor del av landet igjen som skal inntas.

² Dette er det land som står igjen: Alle filistrenes bygder og hele gesuritter-landet;

³ for alt som ligger mellom Sihor østenfor Egypten og Ekrons landemerke mot nord, skal regnes til kana'anittene, både de fem filisterfyrster i Gasa og Asdod og Askalon og Gat og Ekron, og avittene.

⁴ Fremdeles i syd hele kana'anittenes land, og Meara, som hører sidonierne til, like til

Afek, til amorittenes landemerke,

⁵ og giblittenes land og hele Libanon mot øst, fra Ba'al-Gad ved foten av Hermon-fjellet like til Hamat-veien,

⁶ alle de som bor i fjellbygdene, fra Libanon til Misrefot-Ma'im, alle sidonierne. Jeg vil selv drive dem bort for Israels barn; men del du landet ut ved loddkasting til arv for Israel, således som jeg har befalt dig!

⁷ Så skift nu dette land ut til arv for de ni stammer og den halve del av Manasse stamme!

⁸ Sammen med Manasse [andre halvdelen av Manasse stamme.] hadde rubenittene og gadittene fått sin arv, som Moses gav dem på østsiden av Jordan, således som Moses, Herrens tjener, gav dem den:

⁹ fra Aroer, som ligger ved bredden av Arnon-åen, og fra den by som ligger midt i dalen, og hele sletten ved Medba like til Dibon,

¹⁰ og alle de byer som tilhørte Sihon, amoritter-kongen, som regjerte i Hesbon, like til Ammons barns landemerke,

¹¹ og Gilead og gesurittenes og ma'akatittenes land og hele Hermonfjellet og hele Basan like til Salka --

¹² hele det rike som tilhørte Og i Basan, han som regjerte i Astarot og Edre'i; han var den siste som var tilbake av refa'ittene, og Moses slo dem og drev dem bort.

¹³ Men Israels barn drev ikke bort gesurittene og ma'akatittene, og Gesur og Ma'akat er blitt boende blandt Israel til denne dag.

¹⁴ Bare Levi stamme gav han ingen arv; Herrens, Israels Guds ildoffer er hans arv, således som han hadde sagt til ham.

¹⁵ Først gav Moses Rubens barns stamme arv etter deres ætter.

¹⁶ De fikk landet fra Aroer, som ligger ved bredden av Arnon-åen, og fra den by som ligger midt i dalen, og hele sletten ved Medba,

¹⁷ Hesbon og alle tilhørende byer, som ligger på sletten: Dibon og Bamot-Ba'al og Bet-Ba'al-Meon

¹⁸ og Jahsa og Kedemot og Mefa'at

¹⁹ og Kirjata'im og Sibma og Seret-Hassahar på fjellet i dalen

²⁰ og Bet-Peor og Pisga-liene og Bet-Hajesimot

²¹ og alle byene på sletten og hele det rike som tilhørte Sihon, amoritter-kongen, som regjerte i Hesbon -- det var ham Moses slo på samme tid som han slo midianitterfyrstene Evi og Rekem og Sur og Hur og Reba, som var Sihons underkonger og bodde der i landet.

²² Også Bileam, Beors sønn, spåmannen, slo Israels barn ihjel med sverdet sammen med de andre som de slo ihjel.

²³ Og Rubens barns grense var Jordan og landet langsmed den. Dette var Rubens barns arv etter deres ætter, byene med tilhørende landsbyer.

²⁴ Så gav Moses Gads stamme -- Gads barn -- arv etter deres ætter.

²⁵ Det land de fikk, var Jaser og alle byene i Gilead og halvdelen av Ammons barns land helt til Aroer, som ligger midt imot Rabba,

²⁶ fra Hesbon til Ramat-Hammispe og Betonim og fra Mahana'im til Debirs landemerke,

²⁷ og i dalen fikk de Bet-Haram og Bet-Nimra og Sukkot og Safon, resten av det rike som hadde tilhørt Sihon, kongen i Hesbon, med Jordan og landet langsmed den inntil enden av Kinneret-sjøen, på østsiden av Jordan.

²⁸ Dette var Gads barns arv etter deres ætter, byene med tilhørende landsbyer.

- ²⁹ Så gav Moses den halve Manasse stamme arv, så at de og-den ene halvdel av Manasse barns stamme -- fikk arv efter sine ætter.
- ³⁰ Det land de fikk, strakte sig fra Mahana'im over hele Basan -- hele det rike som hadde tilhørt Og, kongen i Basan--både alle Ja'irs teltbyer, som ligger i Basan, seksti byer,
- ³¹ og halvdelen av Gilead, og Astarot og Edre'i, byer i det rike som hadde tilhørt Og i Basan; alt dette fikk Manasses sønn Makirs barn -- den ene halvdel av Makirs barn -- efter sine ætter.
- ³² Dette var det som Moses delte ut til arv på Moabs ødemarker på østsiden av Jordan, midt imot Jeriko.
- ³³ Men til Levi stamme gav Moses ingen arv; Herren, Israels Gud, er deres arv, således som han hadde sagt til dem.

KAPITTEL 14

Og dette er de arvelodder som Israels barn fikk i Kana'ans land, og som Eleasar, presten, og Josva, Nuns sønn, og overhodene for familiene i Israels barns stammer delte ut iblandt dem

- ² ved loddkasting, så de fikk hver sin arv, således som Herren hadde befalt ved Moses. Det var de ni og en halv stamme som dengang fikk arv;
- ³ for de to og en halv stamme hadde Moses gitt arv på hin side [østenfor.] Jordan; men levittene hadde han ikke gitt arv iblandt dem.
- ⁴ For Josefs barn utgjorde to stammer, Manasse og Efra'im; og levittene fikk ikke nogen del i landet, men bare nogen byer til å bo i med tilhørende jorder for deres buskap og fe.
- ⁵ Som Herren hadde befalt Moses, således gjorde Israels barn og skiftet landet.
- ⁶ Da trådte Judas barn frem for Josva i Gilgal, og Kaleb, Jefunnes sønn, kenisitten, sa til ham: Du vet hvad Herren sa til Moses, den Guds mann, om mig og om dig i Kades-Barnea.
- ⁷ Jeg var firti år gammel da Moses, Herrens tjener, sendte mig fra Kades-Barnea for å utspeide landet; og jeg kom tilbake til ham med svar, efter mitt beste skjønn.
- ⁸ Mine brødre, som hadde draget op med mig, gjorde folket motløst; men jeg holdt mig trolig til Herren min Gud.
- ⁹ Den dag svor Moses og sa: Sannelig, det land som din fot trådte på, skal være din og dine barns arv til evig tid, fordi du trolig holdt dig til Herren min Gud.
- ¹⁰ Og nu ser du at Herren har gjort med mig som han sa, og latt mig leve i fem og firti år fra den tid Herren talte disse ord til Moses -- all den tid Israel vandret i ørkenen; og idag er jeg fem og åtti år gammel.
- ¹¹ Jeg er ennu like sterk som jeg var den dag Moses sendte mig ut; min styrke er den samme nu som den var dengang, både i strid og til å gå ut og inn.
- ¹² Så gi mig nu denne fjellbygd som Herren den dag talte om; for du hørte selv dengang at anakittene bor der, og at der er store, faste byer; kanskje Herren er med mig, så jeg får drevet dem bort, således som Herren har sagt.
- ¹³ Da velsignet Josva ham, og han gav Kaleb, Jefunnes sønn, Hebron til arv.
- ¹⁴ Således fikk Kaleb, Jefunnes sønn, kenisitten, Hebron til arv, som det er den dag idag, fordi han trolig holdt sig til Herren, Israels Gud.
- ¹⁵ Men Hebrons navn var før Kirjat-Arba; [Arbas by] Arba var den største mann blandt anakittene. Og landet hadde nu ro for krig.

KAPITTEL 15

Den lodd som tilfalt Judas barns stamme efter deres ætter, strakte sig bortimot Edoms landemerke, til ørkenen Sin, lengst mot syd.

² Og deres grense mot syd gikk ut fra enden av Salthavet, fra den bukt som vender mot syd,

³ bøide syd om Akrabbim-skaret, tok så over til Sin og opefter i syd for Kades-Barnea, gikk så over til Hesron og op til Adar; der svinget den bort til Karka,

⁴ tok så bortefter til Asmon, gikk frem til Egyptens bekk og endte ute ved havet. Dette sa Herren skal være eders grense mot syd.

⁵ Grensen mot øst var Salthavet inntil Jordans utløp. På nordsiden gikk grensen fra den bukt av Salthavet hvor Jordan løper ut.

⁶ Derfra drog den sig op til Bet-Hogla og videre i nord for Bet-Ha'araba, op til den sten som har navn efter Bohan, Rubens sønn.

⁷ Så gikk grensen fra Akor-dalen op til Debir og vendte sig nordover til Gilgal, som ligger midt imot Adummim-skaret sønnenfor bekken, og gikk så over til vannet ved En-Semes og frem til En-Rogel.

⁸ Derfra gikk grensen op til Hinnoms sønns dal, til sydsiden av Jebus, det er Jerusalem, og gikk så op til toppen av det fjell som ligger rett i vest for Hinnoms dal ved nordenden av Refa'im-dalen.

⁹ Fra denne fjelltopp strakte grensen sig bort til Neftoah-vannets kilde og holdt frem til byene i Efrons fjellbygd, og tok så bortefter til Ba'ala, det er Kirjat-Jearim.

¹⁰ Fra Ba'ala svinget den vestover til Se'ir-fjellet, tok over til nordsiden av Jearim-fjellet, det er Kesalon, og gikk så ned til Bet-Semes og frem til Timna.

¹¹ Derefter gikk grensen nordover til Ekrons fjellrygg; der svinget den bort til Sikron, tok så over til Ba'ala-fjellet, gikk frem til Jabne'el og endte ute ved havet.

¹² Grensen mot vest var det store hav og landet langsmed det. Dette var Judas barns grense efter deres ætter, på alle sider.

¹³ Men Kaleb, Jefunnes sønn, fikk sin del midt iblandt Judas barn efter Herrens ord til Josva; det var Anaks far Arbas by, som nu kalles Hebron.

¹⁴ Og Kaleb drev bort derfra de tre anakitter Sesai og Akiman og Talmai, efterkommere av Anak.

¹⁵ Derfra drog han op mot innbyggerne i Debir -- Debirs navn var før Kirjat-Sefer.

¹⁶ Og Kaleb sa: Den som vinner over Kirjat-Sefer og inntar det, ham vil jeg gi min datter Aksa til hustru.

¹⁷ Og kenisitten Otniel, Kalebs bror, inntok det; og han gav ham sin datter Aksa til hustru.

¹⁸ Og da hun kom til sin manns hus, egget hun ham til å be hennes far om en jordeiendom, og hun sprang ned av asenet. Da sa Kaleb til henne: Hva vil du?

¹⁹ Hun svarte: Gi mig en avskjedsgave! Du har giftet mig bort til dette tørre sydlandet, gi mig nu vannkilder! Så gav han henne de øvre og de nedre kilder.

²⁰ Dette er Judas barns stammes arv efter deres ætter:

²¹ Byene ved den ytterste grense av Judas barns stamme mot Edoms landemerke, i sydlandet, var: Kabse'el og Eder og Jagur

²² og Kina og Dimona og Adada

²³ og Kedes og Hasor og Jitnan,

²⁴ Sif og Telem og Bealot

- ²⁵ og Hasor-Hadatta og Kerijot, Hesron, det er Hasor,
²⁶ Amam og Sema og Molada
²⁷ og Hasur-Gadda og Hesmon og Bet-Pelet
²⁸ og Hasar-Sual og Be'erseba og Bisjotja,
²⁹ Ba'ala og Ijim og Esem
³⁰ og Eltolad og Kesil og Horma
³¹ og Siklag og Madmanna og Sansanna
³² og Lebaot og Silhim og Ajin og Rimmon -- i alt ni og tyve byer med tilhørende landsbyer.
³³ I lavlandet: Estaol og Sora og Asna
³⁴ og Sanoah og En-Gannim, Tappuah og Haenam.
³⁵ Jarmut og Adullam, Soko og Aseka
³⁶ og Sa'ara'im og Adita'im og Haggedera og Gederota'im-fjorten byer med tilhørende landsbyer;
³⁷ Senan og Hadasa og Migdal-Gad
³⁸ og Dilan og Mispé og Jokte'el,
³⁹ Lakis og Boskat og Eglon
⁴⁰ og Kabbon og Lahmas og Kitlis
⁴¹ og Gederot, Bet-Dagon og Na'ama og Makkeda -- seksten byer med tilhørende landsbyer;
⁴² Libna og Eter og Asan
⁴³ og Jiftah og Asna og Nesib
⁴⁴ og Ke'ila og Aksib og Maresa -- ni byer med tilhørende landsbyer;
⁴⁵ Ekron med tilhørende byer og landsbyer;
⁴⁶ fra Ekron og vestover alt som lå på Asdod-siden, med tilhørende landsbyer;
⁴⁷ Asdod med tilhørende byer og landsbyer, Gasa med tilhørende byer og landsbyer, inntil Egyptens bekk og det store hav og landet langsmed det.
⁴⁸ Og i fjellbygdene: Samir og Jattir og Soko
⁴⁹ og Danna og Kirjat-Sanna, det er Debir,
⁵⁰ og Anab og Estemo og Anim
⁵¹ og Gosen og Holon og Gilo -- elleve byer med tilhørende landsbyer;
⁵² Arab og Duma og Esan
⁵³ og Janim og Bet-Tappuah og Afeka
⁵⁴ og Humta og Kirjat-Arba, det er Hebron, og Sior -- ni byer med tilhørende landsbyer;
⁵⁵ Maon, Karmel og Sif og Jutta
⁵⁶ og Jisre'el og Jokdeam og Sanoah,
⁵⁷ Hakka'in, Gibeá og Timna -- ti byer med tilhørende landsbyer;
⁵⁸ Halhul, Bet-Sur og Gedor
⁵⁹ og Ma'arat og Bet-Anot og Eltekon -- seks byer med tilhørende landsbyer;
⁶⁰ Kirjat-Ba'al, det er Kirjat-Jearim, og Harabba -- to byer med tilhørende landsbyer.
⁶¹ I ørkenen: Bet-Ha'araba, Middin og Sekaka
⁶² og Hannibsan og Ir-Hammelah og En-Gedi -- seks byer med tilhørende landsbyer.

⁶³ Men jebusittene, som bodde i Jerusalem, kunde Judas barn ikke drive bort; og jebusittene blev boende sammen med Judas barn i Jerusalem og der bor de den dag idag.

KAPITTEL 16

Den lodd som tilfalt Josefs barn, gikk fra Jordan ved Jeriko, østenom vannet ved Jeriko, gjennom ørkenen som stiger fra Jeriko opover fjellene til Betel.

² Fra Betel gikk grensen frem til Luz og videre bort til arkittenes land, til Atarot,

³ tok så vestover ned til jafletittenes land, til Nedre-Bet-Horons landemerke og til Geser og endte ute ved havet.

⁴ Dette var den arv som Josefs barn, Manasse og Efra'im, fikk.

⁵ Efra'ims barns land efter deres ætter lå således til: Mot øst gikk grensen for deres arvelodd over Atrot-Addar frem til ẖvre-Bet-Horon

⁶ og endte ute ved havet. Mot nord gikk grensen over Mikmetat og bøide sig mot øst til Ta'anat-Silo og holdt frem østover til Janoah.

⁷ Fra Janoah tok den så ned til Atarot og Na'ara, rørte ved Jeriko og endte ved Jordan.

⁸ Fra Tappuah gikk grensen vestover til Kana-bekken og endte ute ved havet. Dette var den arvelodd som Efra'ims barns stamme fikk efter sine ætter,

⁹ dessuten de byer som blev utskilt for Efra'ims barn inne i Manasses barns arvelodd, både byene og de tilhørende landsbyer.

¹⁰ Men de drev ikke bort de kana'anitter som bodde i Geser; kana'anittene blev boende blandt Efra'ims barn, som de gjør den dag idag, men blev arbeidspliktige træler.

KAPITTEL 17

Så fikk Manasse stamme sin arvelodd, for han var Josefs førstefødte. Makir, Manasses førstefødte sønn, gileadittenes stamfar, fikk Gilead og Basan, fordi han var en stridsmann.

² Manasses andre barn fikk og arvelodd efter sine ætter: Abiesers barn og Heleks barn og Asriels barn og Sekems barn og Hefers barn og Semidas barn; dette var Manasses, Josefs sønns barn på mannssiden, efter sine ætter.

³ Men Selofhad, en sønn av Hefer, som var sønn av Gilead og sønnesønn av Makir, Manasses sønn, hadde ikke sønner, men bare døtre; og dette var navnene på hans døtre: Mahla og Noa, Hogla, Milka og Tirsä.

⁴ De gikk frem for Eleasar, presten, og for Josva, Nuns sønn, og høvdingene og sa: Herren bød Moses at han skulde gi oss arv midt iblandt våre brødre. Så fikk de efter Herrens ord arv midt iblandt sin fars brødre.

⁵ Således falt det ti deler på Manasse, foruten Gilead-og Basan-landet på hin side [østenfor.] Jordan.

⁶ For Manasses døtre fikk arv midt iblandt hans sønner, og Gilead-landet hadde Manasses andre barn fått.

⁷ Og Manasses grense gikk fra Aser til Mikmetat, som ligger midt imot Sikem; så tok grensen til høire til En-Tappuah-bygden.

⁸ Manasse fikk Tappuah-landet, men Tappuah selv på grensen av Manasse tilfalt Efra'ims barn.

⁹ Så gikk grensen ned til Kana-bekken, sønnenfor bekken; men byene der tilfalt Efra'im,

enda de lå mellom Manasses byer. Derfra gikk Manasses grense nordenfor bekken og endte ute ved havet.

¹⁰ Alt som lå sønnenfor, tilfalt Efra'im, og det som lå nordenfor, tilfalt Manasse, og havet blev hans grense; og i nord støtte de op til Aser og i øst til Issakar.

¹¹ I Issakar og i Aser fikk Manasse Bet-Sean med tilhørende småbyer og Jibleam med tilhørende småbyer og innbyggerne i Dor med tilhørende småbyer og innbyggerne i En-Dor med tilhørende småbyer og innbyggerne i Ta'anak med tilhørende småbyer og innbyggerne i Megiddo med tilhørende småbyer, de tre høidedrag.

¹² Men Manasses barn maktet ikke å innta disse byer, og det lyktes kana'anittene å bli boende der i landet.

¹³ Da Israels barn siden blev sterkere, gjorde de kana'anittene arbeidspliktige, men de drev dem ikke bort.

¹⁴ Og Josefs barn talte til Josva og sa: Hvorfor har du gitt mig bare én lodd og én arvedel, enda jeg er et stort folk, fordi Herren hittil har velsignet mig?

¹⁵ Da sa Josva til dem: Er du så stort et folk, så gå op i skogen og rydd dig jord der i ferisittenes og refa'ittenes land, siden Efra'ims fjellbygd er for trang for dig.

¹⁶ Men Josefs barn sa: Fjellbygden strekker ikke til for oss, og kana'anittene som bor i dalbygdene, har alle sammen jernvogner, både de som bor i Bet-Sean med tilhørende småbyer, og de som bor i Jisre'els dal.

¹⁷ Da sa Josva til Josefs hus, til Efra'im og Manasse: Du er et stort folk og har stor styrke; du skal ikke ha bare én lodd,

¹⁸ men en fjellbygd skal du få, og da det er skog der, skal du hugge den ned, så endog dens utkanter skal tilhøre dig; for du skal drive bort kana'anittene, om de enn har jernvogner og er sterke.

KAPITTEL 18

Og hele Israels barns menighet samlet sig i Silo og reiste der sammenkomstens telt; og landet lå undertvunget foran dem.

² Men det var ennu syv stammer tilbake blandt Israels barn som ikke hadde delt sin arv.

³ Da sa Josva til Israels barn: Hvor lenge vil I ennu dryge før I drar avsted og inntar det land Herren, eders fedres Gud, har gitt eder?

⁴ Kom nu med tre menn for hver stamme! Så vil jeg sende dem ut, og de skal gjøre sig rede og gå igjennem landet og skrive op det de ser, for utskiftningens skyld, og så komme tilbake til mig.

⁵ Del det så mellom eder i syv deler! Juda skal bli i sitt land mot syd, og Josefs hus skal bli i sitt land mot nord.

⁶ Og I skal skrive op alt det som er i landet, i syv deler, og komme hit til mig med det I har skrevet; så vil jeg kaste lodd for eder her, for Herrens, vår Guds åsyn.

⁷ For levittene får ingen del blandt eder, men Herrens prestedømme er deres arv; og Gad og Ruben og den halve Manasse stamme har fått sin arv på østsiden av Jordan -- den arv som Moses, Herrens tjener, gav dem.

⁸ Så gjorde mennene sig rede og gikk; og da de drog avsted, bød Josva dem å skrive op alt det de så i landet; han sa: Gå avsted og dra omkring i landet og skriv op alt det I ser der, og kom så tilbake til mig! Så vil jeg kaste lodd for eder for Herrens åsyn her i Silo.

⁹ Så gikk da mennene avsted og drog gjennom landet og skrev op det de så der, by for by, i en bok i syv deler; derefter kom de tilbake til Josva i leiren ved Silo.

- 10** Og Josva kastet lodd for dem i Silo for Herrens åsyn; der skiftet Josva landet mellom Israels barn etter deres ættegrener.
- 11** Først kom loddet ut for Benjamins barns stamme etter deres ætter; og det land som blev deres lodd, kom til å ligge mellom Judas barn og Josefs barn.
- 12** Og deres grense på nordsiden gikk ut fra Jordan og drog seg opover til fjellryggen i nord for Jeriko og derefter vestover op i fjellet og frem til ørkenen ved Bet-Aven.
- 13** Derfra gikk grensen over til Luz, til fjellryggen i syd for Luz, det er Betel; og så gikk grensen ned til Atrot-Addar over det fjell som ligger sønnenfor Nedre-Bet-Horon.
- 14** Så gjorde grensen en sving og bøide seg på vestsiden mot syd fra det fjell som ligger rett i syd for Bet-Horon, og den endte ved Kirjat-Ba'al, det er Kirjat-Jearim, en by som tilhørte Judas barn. Dette var vestsiden.
- 15** På sydsiden gikk grensen fra enden av Kirjat-Jearim -- der var det grensen begynte i vest -- og frem til Neftoah-vannets kilde.
- 16** Så gikk grensen ned til enden av det fjell som ligger midt imot Hinnoms sønns dal, nordenfor Refa'im-dalen, og så ned i Hinnoms dal, i syd for jebusittenes fjellrygg, og derefter ned til En-Rogel.
- 17** Så svinget den mot nord og gikk frem til En-Semes og videre til Gelilot, som ligger midt imot Adummim-skaret, og så ned til den sten som har navn etter Bohan, Rubens sønn.
- 18** Der tok den over til den fjellrygg som ligger rett i nord for Ha'araba, og gikk derefter ned til Ha'araba.
- 19** Så tok grensen over til nordsiden av fjellryggen ved Bet-Hogla og endte ved den nordlige bukt av Salthavet, ved Jordans sydende. Dette var sydgrensen.
- 20** På østsiden var Jordan grensen. Dette var Benjamins barns arvelodd med dens grenser rundt omkring, etter deres ætter.
- 21** Og de byer som tilfalt Benjamins barns stamme etter deres ætter, var: Jeriko og Bet-Hogla og Emek-Kesis
- 22** og Bet-Ha'araba og Semara'im og Betel
- 23** og Ha'avvim og Happaara og Ofra
- 24** og Kefar-Ha'ammoni og Haofni og Geba -- tolv byer med tilhørende landsbyer;
- 25** Gibeon og Rama og Be'erot
- 26** og Mispe og Hakkefira og Hammosa
- 27** og Rekem og Jirpe'el og Tarala
- 28** og Sela, Haelef og Jebus, det er Jerusalem, Gibat, Kirjat-fjorten byer med tilhørende landsbyer. Dette var Benjamins barns arvelodd etter deres ætter.

KAPITTEL 19

Det annet lodd kom ut for Simeon, for Simeons barns stamme etter deres ætter; den arvelodd de fikk, lå inne i Judas barns arvelodd.

- 2** Til deres arvelodd hørte: Be'er-seba og Seba og Molada
- 3** og Hasar-Sual og Bala og Esem
- 4** og Eltolad og Betul og Horma
- 5** og Siklag og Bet-Hammarkabot og Hasar-Susa
- 6** og Bet-Lebaot og Saruhen -- tretten byer med tilhørende landsbyer;
- 7** A'in, Rimmon og Eter og Asan -- fire byer med tilhørende landsbyer,

- ⁸ og alle de landsbyer som lå rundt omkring disse byer inntil Ba'alat-Be'er, Rama i sydlandet. Dette var den arvelodd som Simeons barns stamme fikk etter sine ætter.
- ⁹ Av den del som blev tilmålt Judas barn, fikk Simeons barn sin arvelodd, for Judas barns del var for stor for dem; derfor fikk Simeons barn sin arvelodd inne i deres arvelodd.
- ¹⁰ Det tredje lodd kom ut for Sebulons barn etter deres ætter; grensen for deres arvelodd gikk til Sarid.
- ¹¹ Deres grense gikk i vest op til Marala, støtte til Dabbeset og nådde den bekk som løper østenfor Jokneam.
- ¹² Mot øst, mot solens oppgang, bødde den sig fra Sarid bort til Kislot-Tabors enemerker og gikk frem til Haddaberat og op til Jafia.
- ¹³ Derfra gikk den mot øst, mot solens oppgang, over til Gat-Hefer og Et-Kasin, og frem til Rimmon, som strekker sig bort til Hannea.
- ¹⁴ Så svinget grensen omkring dette sted nordover til Hannaton og endte i Jiftah-El-dalen.
- ¹⁵ Dessuten fikk de Kattat og Nahalal og Simron og Jidala og Betlehem, i alt tolv byer med tilhørende landsbyer.
- ¹⁶ Dette var Sebulons barns arvelodd etter deres ætter, disse byer med tilhørende landsbyer.
- ¹⁷ For Issakar kom det fjerde lodd ut, for Issakars barn etter deres ætter.
- ¹⁸ I deres land lå Jisre'ela og Hakkesullot og Sunem
- ¹⁹ og Hafara'im og Sion og Anaharat
- ²⁰ og Harabbit og Kisjon og Ebes
- ²¹ og Remet og En-Gannim og En-Hadda og Bet-Passes;
- ²² og grensen støtte til Tabor og Sahasuma og Bet-Semes, og den endte ved Jordan -- seksten byer med tilhørende landsbyer.
- ²³ Dette var den arvelodd som Issakars barns stamme fikk etter sine ætter, byene med tilhørende landsbyer.
- ²⁴ Det femte lodd kom ut for Asers barns stamme etter deres ætter.
- ²⁵ I deres land lå Helkat og Hali og Beten og Aksaf
- ²⁶ og Allammelek og Amad og Misal, og grensen støtte mot vest til Karmel og Sihor-Libnat.
- ²⁷ Så vendte den sig østover til Bet-Dagon, støtte til Sebulon og Jiftah-El-dalen, nordenfor Bet-Haemek og Ne'iel, og gikk så frem til Kabul i nord.
- ²⁸ Dessuten fikk de Ebron og Rehob og Hammon og Kana, helt til det store Sidon.
- ²⁹ Så vendte grensen sig mot Harama og holdt frem til den faste by Tyrus, vendte sig derefter mot Hosa og endte ute ved havet, ikke langt fra Aksib.
- ³⁰ Dessuten fikk de Umma og Afek og Rehob, i alt to og tyve byer med tilhørende landsbyer.
- ³¹ Dette var den arvelodd som Asers barns stamme fikk etter sine ætter, disse byer med tilhørende landsbyer.
- ³² For Naftalis barn kom det sjette lodd ut, for Naftalis barn etter deres ætter.
- ³³ Deres grense gikk fra Helef, fra eken ved Sa'anannim, om Adami-Hannekeb og Jabne'el frem til Lakkum og endte ved Jordan.
- ³⁴ Så vendte grensen sig vestover til Asnot-Tabor og holdt frem til Hukkok og støtte i syd til Sebulon og i vest til Aser og i øst til Juda ved Jordan.
- ³⁵ Av faste byer var der: Hassiddim, Ser og Hammat, Rakkat og Kinneret

³⁶ og Adama og Harama og Hasor
³⁷ og Kedes og Edre'i og En-Hasor
³⁸ og Jiron og Migdal-El, Horem og Bet-Anat og Bet-Semes, i alt nitten byer med tilhørende landsbyer.
³⁹ Dette var den arvelodd som Naftalis barns stamme fikk etter sine ætter, byene med tilhørende landsbyer.
⁴⁰ For Dans barns stamme etter deres ætter kom det syvende lodd ut.
⁴¹ I det land de fikk til arvelodd, lå Sora og Estaol og Ir-Semes
⁴² og Sa'alabbin og Ajalon og Jitla
⁴³ og Elon og Timnata og Ekron
⁴⁴ og Elteke og Gibbeton og Ba'alat
⁴⁵ og Jehud og Bene-Berak og Gat-Rimmon
⁴⁶ og Me-Hajarkon og Harakkon med bygdene bortimot Joppe.
⁴⁷ Men Dans barns land blev for trangt for dem, og Dans barn drog op og førte krig mot Lesem; de inntok det og slo det med sverdets egg og tok det i eie og bodde der, og de kalte Lesem Dan etter sin stamfar Dan.
⁴⁸ Dette var den arvelodd som Dans barns stamme fikk etter sine ætter, disse byer med tilhørende landsbyer.
⁴⁹ Så var de da ferdig med å skifte ut landet etter dets grenser. Og Israels barn gav Josva, Nuns sønn, en arvelodd mellom sig;
⁵⁰ etter Herrens befaling gav de ham den by han bad om, Timnat-Serah på Efra'im-fjellet, og han bygget op byen og bosatte sig der.
⁵¹ Dette var de arvelodder som Eleasar, presten, og Josva, Nuns sønn, og overhodene for familiene i Israels barns stammer skiftet ut ved loddkasting i Silo for Herrens åsyn, ved inngangen til sammenkomstens telt. Således var de ferdig med å skifte ut landet.

KAPITTEL 20

Og Herren talte til Josva og sa:

² Tal til Israels barn og si: Avgi de tilfluktssteder som jeg talte til eder om ved Moses,
³ så en manndraper som av vanvare, uten å ville det, slår nogen ihjel, kan fly dit; I skal ha dem til tilfluktssteder for manndraperen, når han flyr for blodhevneren.
⁴ Han skal fly til en av disse byer og stille sig ved inngangen til byens port og legge sin sak frem for de eldste i byen; så skal de ta ham inn til sig i byen og gi ham et sted hos sig hvor han kan bo.
⁵ Og når blodhevneren forfølger ham, da skal de ikke overgi manndraperen i hans hånd, fordi han slo sin næste ihjel av vanvare og uten før å ha båret hat til ham.
⁶ Og han skal bli boende der i byen, til han har stått til doms for menigheten, og til den yppersteprest som da lever, er død; derefter kan manndraperen vende tilbake til sin by og sitt hus, til den by som han rømte fra.
⁷ Så helliget de Kedes i Galilea i Naftali-fjellene og Sikem i Efra'im-fjellene og Kirjat-Arba, det er Hebron, i Juda-fjellene.
⁸ Og på østsiden av Jordan, som flyter forbi Jeriko, avgav de: av Rubens stamme Beser i ørkenen, på sletten, og av Gads stamme Ramot i Gilead og av Manasse stamme Galon i Basan.

⁹ Dette var de byer som blev fastsatt til tilfluktssteder for alle Israels barn og for de fremmede som opholder sig blandt dem, så hver den som av vanvare slår nogen ihjel, kan fly dit og ikke skal dø for blodhevnerens hånd, før han er blitt stilt frem for menigheten.

KAPITTEL 21

Overhodene for levittenes familier trådte frem for Eleasar, presten, og Josva, Nuns sønn, og for familie-overhodene i Israels barns stammer

² og talte til dem i Silo i Kana'ans land og sa: Herren bød ved Moses at der skulde gis oss byer å bo i med jordet omkring for vårt fe.

³ Da gav Israels barn efter Herrens befaling av sine arvelodder levittene disse byer med tilhørende jorder:

⁴ Først kom loddet ut for kahatittenes ætter, og blandt disse levitter fikk Arons, prestens, sønner ved loddkastingen tretten byer av Juda stamme og av simeonittenes stamme og av Benjamins stamme,

⁵ og de andre Kahats barn fikk ved loddkastingen ti byer av Efra'ims stammes ætter og av Dans stamme og av den halve Manasse stamme.

⁶ Gersons barn fikk ved loddkastingen tretten byer av Issakars stammes ætter og av Asers stamme og av Naftali stamme og av den halve Manasse stamme i Basan.

⁷ Meraris barn fikk efter sine ætter tolv byer av Rubens stamme og av Gads stamme og av Sebulons stamme.

⁸ Disse byer med tilhørende jorder gav Israels barn levittene ved loddkasting, således som Herren hadde befalt ved Moses.

⁹ Av Judas barns stamme og av Simeons barns stamme avgav de de byer som nu skal nevnes:

¹⁰ Arons sønner av kahatittenes ætter, de av Levis barn som loddet først kom ut for,

¹¹ fikk Arbas, anakittenes stamfars by, det er Hebron, i Juda-fjellene med tilhørende jorder rundt omkring;

¹² men byens mark og dens landsbyer gav de Kaleb, Jefunnes sønn, til eiendom.

¹³ Arons, prestens, sønner fikk både Hebron, som var tilfluktsstad for manndrapere, med tilhørende jorder og Libna med jorder

¹⁴ og Jattir med jorder og Estemoa med jorder

¹⁵ og Holon med jorder og Debir med jorder

¹⁶ og A'in med jorder og Jutta med jorder og Bet-Semes med jorder -- ni byer av disse to stammer;

¹⁷ og av Benjamins stamme: Gibeon med jorder, Geba med jorder,

¹⁸ Anatot med jorder og Almon med jorder -- fire byer.

¹⁹ Således fikk Arons sønner, prestene, i alt tretten byer med tilhørende jorder.

²⁰ Og Kahats barns ætter av levittene -- de andre av Kahats barn -- fikk av Efra'ims stamme disse byer, som utgjorde deres lodd:

²¹ De fikk Sikem, som var tilfluktsstad for manndrapere, med tilhørende jorder i Efra'im-fjellene og Geser med jorder

²² og Kibsa'im med jorder og Bet-Horon med jorder -- fire byer;

²³ og av Dans stamme: Elteke med jorder, Gibbeton med jorder,

²⁴ Ajalon med jorder, Gat-Rimmon med jorder -- fire byer;

²⁵ og av den halve Manasse stamme: Ta'anak med jorder og Gat-Rimmon med jorder -- to byer.

²⁶ Det var i alt ti byer med tilhørende jorder som de andre kahatitters ætter fikk.

²⁷ Og Gersons barn av levittenes ætter fikk av den halve Manasse stamme Galon i Basan, som var tilfluktsstad for manndrapere, med tilhørende jorder, og Be'estera med jorder -- to byer;

²⁸ og av Issakars stamme: Kisjon med jorder, Daberat med jorder.

²⁹ Jarmut med jorder, En-Gannim med jorder -- fire byer;

³⁰ og av Asers stamme: Misal med jorder, Abdon med jorder,

³¹ Helkat med jorder og Rehob med jorder -- fire byer;

³² og av Naftali stamme: Kedes i Galilea, som var tilfluktsstad for manndrapere, med tilhørende jorder, og Hammot-Dor med jorder og Kartan med jorder -- tre byer.

³³ Gersonittenes byer etter deres ætter utgjorde således i alt tretten byer med tilhørende jorder.

³⁴ Og Meraris barns ætter, resten av levittene, fikk av Sebulons stamme: Jokneam med jorder, Karta med jorder,

³⁵ Dimna med jorder, Nahalal med jorder -- fire byer;

³⁶ og av Rubens stamme: Beser med jorder og Jahsa med jorder,

³⁷ Kedemot med jorder og Mefa'at med jorder -- fire byer;

³⁸ og av Gads stamme: Ramot i Gilead, som var tilfluktsstad for manndrapere, med tilhørende jorder, og Mahana'im med jorder,

³⁹ Hesbon med jorder, Jaser med jorder -- i alt fire byer.

⁴⁰ De byer som Meraris barn, resten av levittenes ætter, fikk som sin lodd etter sine ætter, var i alt tolv byer.

⁴¹ I alt utgjorde levittenes byer i Israels barns eiendomsland åtte og firti byer med tilhørende jorder.

⁴² Disse byer hadde hver for sig sine jorder rundt omkring sig; så var det med alle disse byer.

⁴³ Således gav Herren Israel hele det land han hadde svoret å ville gi deres fedre; og de inntok det og bosatte sig der.

⁴⁴ Og Herren lot dem ha ro på alle kanter, aldeles som han hadde tilsvoret deres fedre; og ingen av alle deres fiender kunde holde stand imot dem; alle deres fiender gav Herren i deres hånd.

⁴⁵ Ikke ett ord blev til intet av alle de gode ord Herren hadde talt til Israels hus; det blev opfylt alt sammen.

KAPITTEL 22

Da kalte Josva til sig rubenittene og gadittene og den halve Manasse stamme

² og sa til dem: I har holdt alt det Moses, Herrens tjener, bød eder, og I har vært lydige mot mig i alt det jeg har befalt eder;

³ I har ikke sviktet eders brødre i denne lange tid, like til denne dag, men I har tatt vare på alt det Herren eders Gud har befalt eder å vareta.

⁴ Og nu har Herren eders Gud gitt eders brødre ro, således som han hadde tilsagt dem; så vend nu om og dra til eders telt, til eders eget land, det som Moses, Herrens tjener, gav

eder på hin side Jordan.

⁵ Men gi nøie akt på å holde det bud og den lov Moses, Herrens tjener, gav eder, å elske Herren eders Gud og å vandre på alle hans veier og holde hans bud og holde fast ved ham og tjene ham av alt eders hjerte og av all eders sjel.

⁶ Så velsignet Josva dem og lot dem fare, og de drog til sine telt.

⁷ Den ene halvdel av Manasse stamme hadde Moses gitt deres arvelodd i Basan, og den andre halvdel hadde Josva gitt arvelodd sammen med deres brødre på den andre side av Jordan -- på vestsiden. Da Josva nu lot dem fare til sine telt, velsignet han dem også

⁸ og sa til dem: Vend nu tilbake til eders telt med eders store rikdommer, med store mengder av fe, med sølv og gull og kobber og jern og med klær i stor mengde! Del med eders brødre det hærfang I har tatt fra eders fiender!

⁹ Så vendte Rubens barn og Gads barn og den halve Manasse stamme tilbake; de skiltes fra Israels barn og brøt op fra Silo, som ligger i Kana'ans land, for å dra til Gilead, sitt eget land, hvor de hadde fått sin eiendom efter den befaling Herren hadde gitt ved Moses.

¹⁰ Og da de kom til landet ved Jordan, den del derav som hører til Kana'ans land, bygget Rubens barn og Gads barn og den halve Manasse stamme et alter der ved Jordan, et stort alter, som såes lang vei.

¹¹ Da hørte Israels barn at folk sa: Se, Rubens barn og Gads barn og den halve Manasse stamme har bygget et alter lengst fremme i Kana'ans land, i landet ved Jordan, midt imot Israels barn.

¹² Og da Israels barn hørte dette, samlet hele Israels barns menighet sig i Silo for å dra op til strid mot dem.

¹³ Og Israel sendte Pinehas, presten Eleasars sønn, til Rubens barn og Gads barn og den halve Manasse stamme i Gileads land

¹⁴ og sammen med ham ti høvdinger, én familiehøvding for hver av Israels stammer, og hver av dem var overhode for sin familie blandt Israels tusener.

¹⁵ Og da de kom til Rubens barn og Gads barn og den halve Manasse stamme i Gileads land, talte de til dem og sa:

¹⁶ Således sier hele Herrens menighet: Hvad er dette for en troløshet I har gjort mot Israels Gud, at I idag har vendt eder bort fra Herren og bygget eder et alter -- at I idag har satt eder op mot Herren?

¹⁷ Var det ikke nok med den misgjerning vi gjorde da vi holdt oss til Peor, en misgjerning som vi like til den dag idag ikke har renset oss fra, og for hvis skyld hjem søkelsen kom over Herrens menighet?

¹⁸ Og I vender eder idag bort fra Herren! Sannelig, setter I eder idag op mot Herren, så vil han imorgen la sin vrede bryte løs mot hele Israels menighet.

¹⁹ Og synes I eders eiendomsland er urent, så kom bare over til Herrens eiendomsland, der hvor Herrens tabernakel står, og få eder eiendom midt iblandt oss, men sett eder ikke op mot Herren og sett eder ikke op mot oss ved å bygge eder et alter foruten Herrens, vår Guds alter!

²⁰ Bar ikke Akan, Serahs sønn, sig troløst at med det bannlyste gods? Og det kom vrede over hele Israels menighet, og han var ikke den eneste som omkom for hans misgjernings skyld.

²¹ Da svarte Rubens barn og Gads barn og den halve Manasse stamme og sa til høvdingene for Israels tusener:

²² Gud, Gud Herren, ja, Gud, Gud Herren, han vet det, og Israel skal vite det: Sannelig, det var ikke i tross eller i troløshet mot Herren -- da frelse du oss ikke idag! --

- ²³ at vi bygget oss et alter, som om vi vilde vende oss bort fra Herren; og sannelig, ikke for å ofre brennoffer og matoffer på det, og sannelig, ikke for å frembære takkoffer på det -- da straffe Herren selv oss! --
- ²⁴ men sannelig, vi gjorde det av frykt for hvad som kunde hende, for vi tenkte at eders barn engang kunde komme til å si til våre barn: Hvad har I å gjøre med Herren, Israels Gud?
- ²⁵ Herren har jo satt Jordan til grense mellom oss og eder, Rubens barn og Gads barn; I har ingen del i Herren. Således kunde eders barn få våre barn til å holde op med å frykte Herren.
- ²⁶ Derfor sa vi: La oss ta oss fore å bygge et alter, ikke til brennoffer eller til slakteroffer,
- ²⁷ men det skal være et vidne mellom oss og eder og mellom våre efterkommere om at vi vil tjene Herren for hans åsyn med våre brennoffer og slakteroffer og takkoffer, forat ikke eders barn engang skal si til våre barn: I har ingen del i Herren.
- ²⁸ Og vi sa: Hvis de engang skulde si noget sådant til oss og våre efterkommere, da vil vi svare: Se på den efterligning av Herrens alter som våre fedre gjorde, ikke til brennoffer eller til slakteroffer, men til et vidne mellom oss og eder!
- ²⁹ Det være langt fra oss å sette oss op mot Herren og idag vende oss bort fra Herren ved å bygge et alter til brennoffer eller matoffer eller slakteroffer foruten Herrens, vår Guds alter, som står foran hans tabernakel.
- ³⁰ Da Pinehas, presten, og menighetens høvdinger og overhodene for Israels tusener, som var med ham, hørte de ord som Rubens barn og Gads barn og Manasses barn talte, syntes de godt om det.
- ³¹ Og Pinehas, presten Eleasars sønn, sa til Rubens barn og Gads barn og Manasses barn: Idag skjønner vi at Herren er midt iblandt oss, siden I ikke har gjort denne troløshet mot Herren; dermed har I frelst Israels barn av Herrens hånd.
- ³² Så skiltes Pinehas, presten Eleasars sønn, og høvdingene fra Rubens barn og Gads barn i Gileads land og vendte om til Kana'ans land, til Israels barn, og kom tilbake med svar til dem.
- ³³ Og Israels barn syntes godt om svaret; de lovet Gud og tenkte ikke mere på å dra op til strid mot dem og ødelegge det land hvor Rubens barn og Gads barn bodde.
- ³⁴ Og Rubens barn og Gads barn gav alteret navn og sa: Et vidne er det mellom oss om at Herren er Gud.

KAPITTEL 23

Da det nu var gått en lang tid, efterat Herren hadde gitt Israel ro for alle dets fiender rundt om, og Josva var blitt gammel og kommet langt ut i årene,

² da kalte Josva til sig hele Israel, dets eldste, dets høvdinger, dets dommere og dets tilsynsmenn, og sa til dem: Nu er jeg blitt gammel og kommet langt ut i årene,

³ og I har sett alt hvad Herren eders Gud har gjort med alle disse folk som han drev ut for eder; for det var Herren eders Gud som stred for eder.

⁴ Nu har jeg ved loddkasting tildelt eder de folk som ennu er tilbake, som arvelodd, efter eders stammer, og likeså alle de folk som jeg har utryddet, fra Jordan til det store hav i vest.

⁵ Og Herren eders Gud skal selv støtte dem ut og drive dem bort for eder, og I skal ta deres land i eie, således som Herren eders Gud har sagt til eder.

⁶ Så vær nu faste i å holde og gjøre alt det som er skrevet i Mose lovbok, så I ikke viker

derfra hverken til høire eller til venstre,

⁷ og ikke gir eder i lag med disse folk, de som ennå er tilbake hos eder. Deres guders navn skal I ikke nevne og ikke la nogen sverge ved dem og ikke dyrke dem og ikke tilbede dem,

⁸ men Herren eders Gud skal I holde fast ved, således som I har gjort til denne dag.

⁹ Derfor har Herren drevet store og sterke folk bort for eder, og ingen har holdt stand mot eder til denne dag.

¹⁰ n mann av eder drev tusen på flukt; for det var Herren eders Gud som stred for eder, således som han hadde sagt til eder.

¹¹ Ta eder da nøie i vare, så sant I har eders liv kjær, og elsk Herren eders Gud!

¹² For dersom I vender eder bort fra ham og holder eder til disse folk, de av dem som ennå er tilbake hos eder, og inngår svogerskap med dem og gir eder i lag med dem, og de med eder,

¹³ da skal I vite for visst at Herren eders Gud ikke mere vil drive disse folk bort for eder, men de skal bli til en snare og en felle for eder og til en svepe for eders rygg og til torner i eders øine, inntil I er utryddet av dette gode land som Herren eders Gud har gitt eder.

¹⁴ Se, jeg går nu all jordens vei; så skal I da av alt eders hjerte og av all eders sjel kjenne at ikke et eneste ord er blitt til intet av alle de gode ord Herren eders Gud har talt over eder; de er alle sammen opfylt for eder, ikke et eneste ord derav er blitt til intet.

¹⁵ Men likesom alle de gode ord Herren eders Gud har talt til eder, er opfylt på eder, således skal Herren la alle de onde ord oppfylles på eder, inntil han har utryddet eder av dette gode land som Herren eders Gud har gitt eder.

¹⁶ Når I bryter Herrens, eders Guds pakt, som han opprettet med eder, og gir eder til å dyrke andre guder og tilbede dem, da skal Herrens vrede optendes mot eder, og I skal snarlig bli utryddet av det gode land han har gitt eder.

KAPITTEL 24

Og Josva samlet alle Israels stammer i Sikem; og han kalte til sig Israels eldste og dets høvdinger og dets dommere og dets tilsynsmenn, og de trådte frem for Guds åsyn.

² Og Josva sa til hele folket: Så sier Herren, Israels Gud: På hinside elven bodde forðum eders fedre, blandt dem Tarah, Abrahams og Nakors far, og de dyrket fremmede guder.

³ Og jeg tok eders far Abraham fra hin side elven og lot ham vandre om i hele Kana'ans land; og jeg gjorde hans ætt tallrik og gav ham Isak.

⁴ Og Isak gav jeg Jakob og Esau, og jeg gav Esau Se'ir-fjellene til eie; men Jakob og hans barn drog ned til Egypten.

⁵ Siden sendte jeg Moses og Aron, og jeg slo Egypten med plager, således som I vet jeg gjorde der; og derefter førte jeg eder ut.

⁶ Da jeg nu førte eders fedre ut av Egypten, kom I til havet; men egypterne forfulgte eders fedre med vogner og hestfolk til det Røde Hav.

⁷ Da ropte de til Herren, og han satte et mørke mellom eder og egypterne og lot havet slå sammen over dem, så det skjulte dem; med egne øine så I hvad jeg gjorde i Egypten. Siden bodde I en lang tid i ørkenen.

⁸ Så førte jeg eder inn i amorittenes land, de som bodde på hin side Jordan; de førte krig mot eder, men jeg gav dem i eders hånd, så I tok deres land i eie, og jeg utryddet dem for eder.

- ⁹ Da stod Balak, Sippors sønn, Moabs konge, op og stred mot Israel; og han sendte bud efter Bileam, Beors sønn, forat han skulde forbanne eder.
- ¹⁰ Men jeg vilde ikke høre på Bileam, og han måtte velsigne eder, og jeg frelste eder av hans hånd.
- ¹¹ Så gikk I over Jordan og kom til Jeriko, og innbyggerne i Jeriko stred mot eder, likeså amorittene og ferisittene og kana'anittene og hetittene og girgasittene, hevittene og jebusittene. Og jeg gav dem i eders hånd.
- ¹² Og jeg sendte hvepser foran eder, og de drev dem ut for eder likesom også begge amoritter-kongene; det var ikke med ditt sverd og ikke ned din bue de blev drevet ut.
- ¹³ Og jeg gav eder et land som du ikke har hatt møie med, og byer som I ikke har bygget, og I bosatte eder i dem; I eter av vingårder og oljetrær som I ikke har plantet.
- ¹⁴ Så frykt nu Herren og tjen ham i opriktighet og troskap, og skill eder av med de guder som eders fedre dyrket på hin side elven og i Egypten og tjen Herren!
- ¹⁵ Men synes I ikke om å tjene Herren, så velg idag hvem I vil tjene, enten de guder eders fedre dyrket på hin side elven, eller amorittenes guder, i hvis land I bor! Men jeg og mitt hus vi vil tjene Herren.
- ¹⁶ Da svarte folket og sa: Det være langt fra oss å forlate Herren for å dyrke fremmede guder!
- ¹⁷ For Herren vår Gud han var det som førte oss og våre fedre op av Egyptens land, av trælehuset, og som gjorde disse store tegn for våre øine og voldt oss på hele den vei vi gikk, og blandt alle de folk hvis land vi drog igjennem,
- ¹⁸ og Herren drev ut for oss alle disse folk og de amoritter som bodde i landet. Også vi vil tjene Herren, for han er vår Gud.
- ¹⁹ Og Josva sa til folket: I kan ikke tjene Herren, for han er en hellig Gud. En nidkjær Gud er han; han vil ikke bære over med eders overtredelser og synder.
- ²⁰ Når I forlater Herren og dyrker fremmede guder, da vil han vende sig bort og la det gå eder ille og tilintetgjøre eder, efterat han før har gjort vel mot eder.
- ²¹ Men folket sa til Josva: Nei, Herren vil vi tjene.
- ²² Da sa Josva til folket: Så er I da selv vidner imot eder at I har valgt Herren og vil tjene ham. De sa: Ja, det er vi vidner på!
- ²³ Josva sa: Så skill eder nu av med de fremmede guder som I har hos eder, og bøi eders hjerte til Herren, Israels Gud!
- ²⁴ Og folket sa til Josva: Herren vår Gud vil vi tjene, og hans ord vil vi lyde.
- ²⁵ Den dag gjorde Josva en pakt med folket i Sikem og satte lov og rett for dem.
- ²⁶ Og Josva skrev op disse ord i Guds lovbok; og han tok en stor sten og reiste den der under den ek som stod ved Herrens helligdom.
- ²⁷ Og Josva sa til hele folket: Se, denne sten skal være et vidne mot oss, for den har hørt alle de ord som Herren har talt med oss; og den skal være et vidne mot eder, forat I ikke skal fornekte eders Gud.
- ²⁸ Så lot Josva folket fare, hver til sin arvelodd.
- ²⁹ Nogen tid efter dette døde Josva, Nuns sønn, Herrens tjener, hundre og ti år gammel.
- ³⁰ Og de begravde ham på hans arvelodds grunn i Timnat-Serah, som ligger i Efra'im-fjellene, nordenfor Ga'as-fjellet.
- ³¹ Og Israel tjente Herren så lenge Josva levde, og så lenge alle de eldste levde som overlevde Josva, og som kjente til alle de gjerninger som Herren hadde gjort for Israel.
- ³² Og Josefs ben, som Israels barn hadde ført op fra Egypten, begravde de ved Sikem på

det jordstykke som Jakob hadde kjøpt av Hemors, Sikems fars sønner for hundre kesitter; og Josefs barn fikk det til arvedel.

33 Og Eleasar, Arons sønn, døde, og de begravde ham på den haug som hans sønn Pinehas hadde fått i Efra'im-fjellene.

For other languages please go to **www.wordproject.org**